XV. évfolyam 53. szám. **Ára: 1 forint** 1959. December 31.

Ludas Matyi

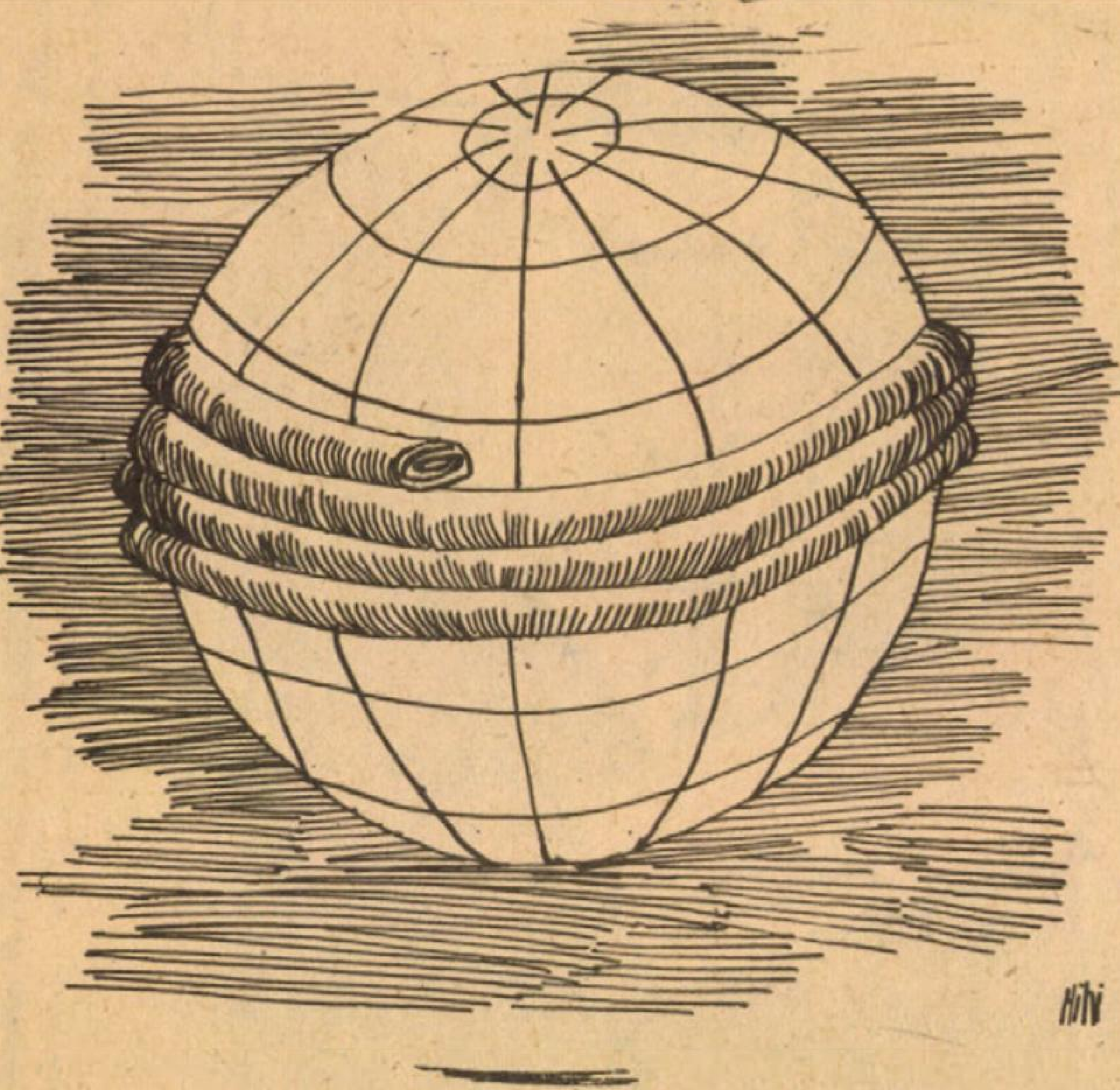
Pusztai Pál rajza

— ***Na tessék! Már megint elővehetem a pénztárcámat...***

BUÉK a LUDAS MATYI rajzolói

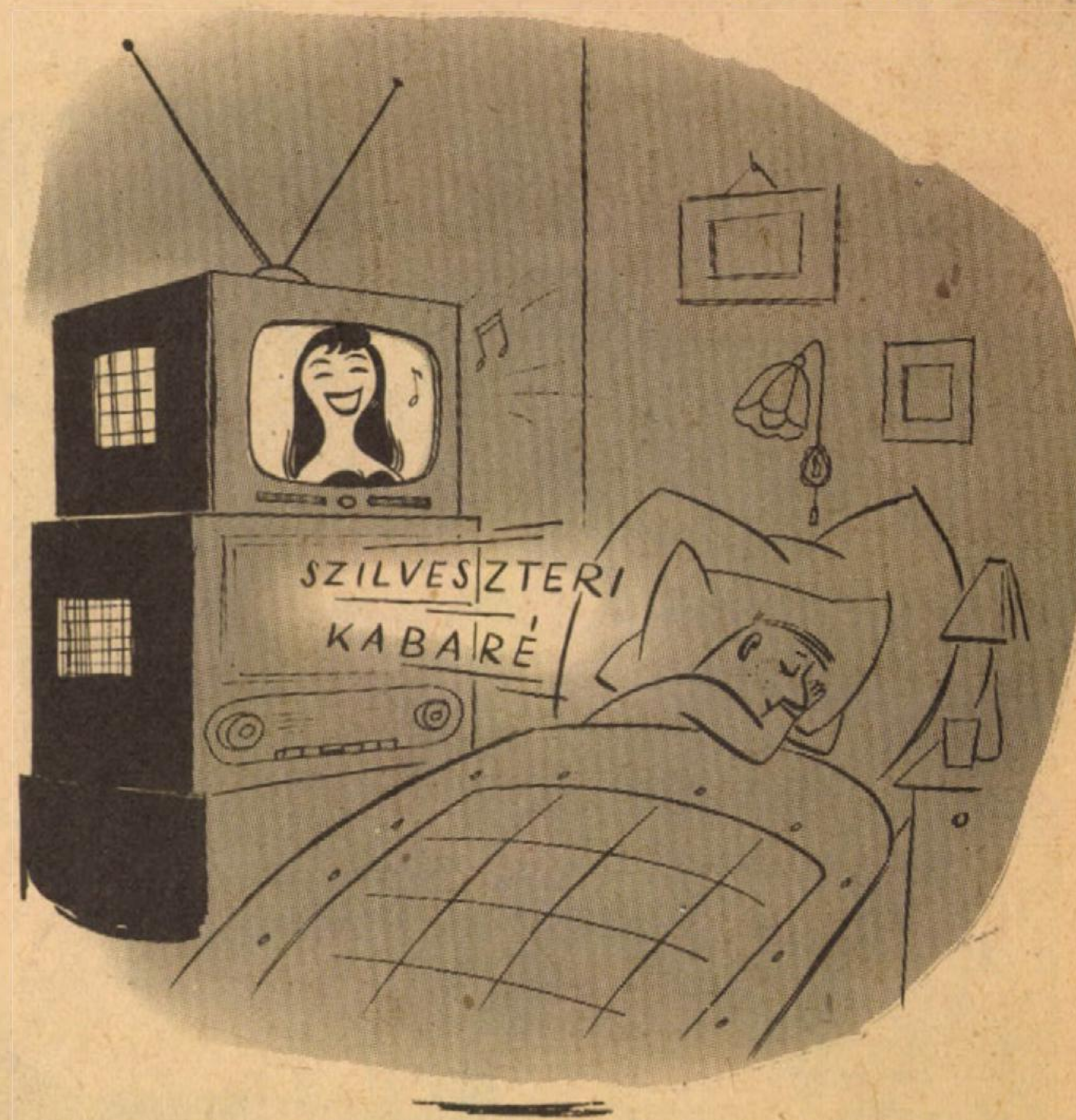
Bejgli-statisztika

Hegedűs István rajza

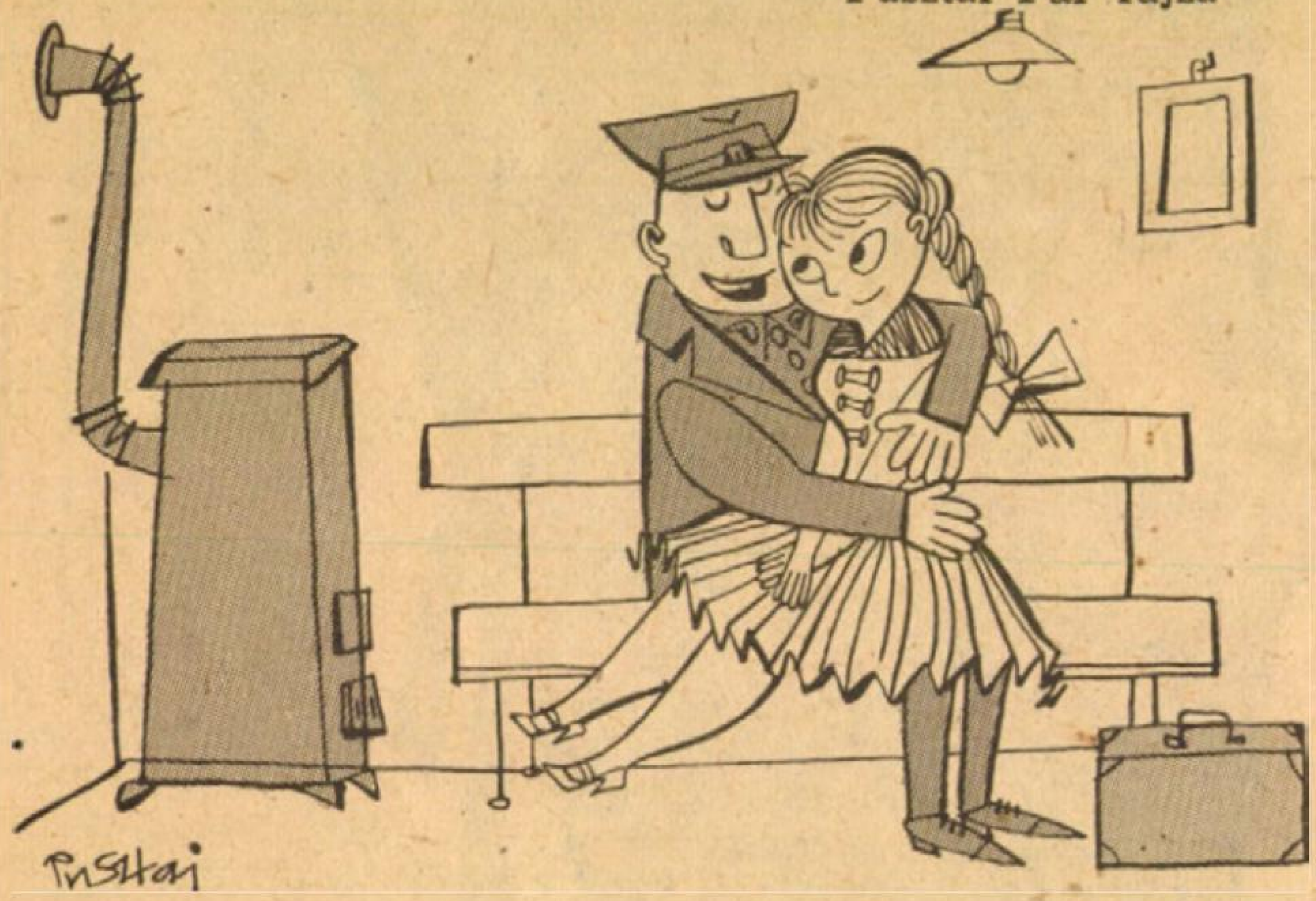
Aki nem tudott dönteni

Vasvári Anna rajza

Váróteremben

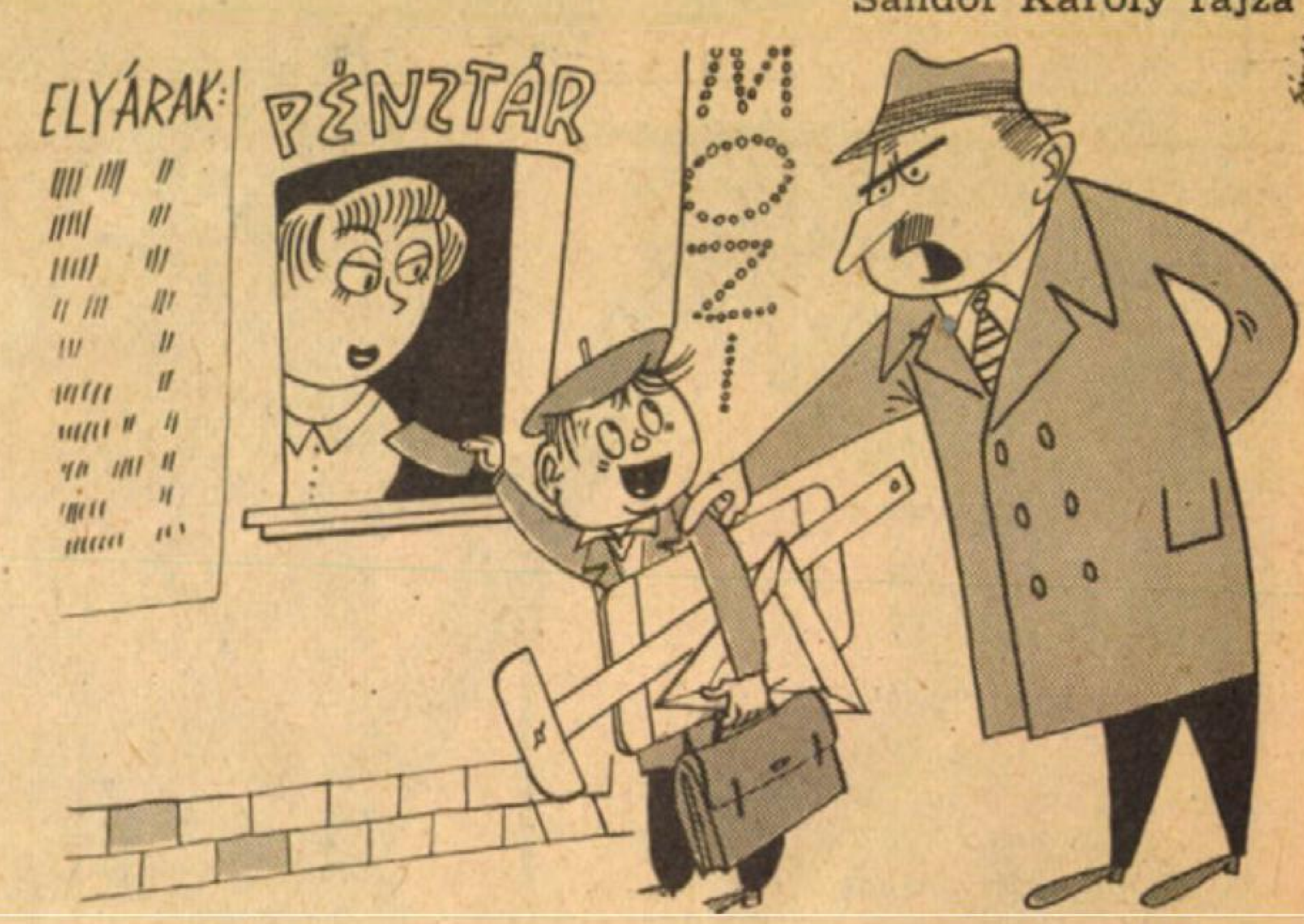
Pusztai Pál rajza

– Tudja, Mariska, nem fűtünk, de igyekszünk felmelegíteni az utast . . .

Egy délelőtti moziban

Sándor Károly rajza

– Mi az fiam, blicceled a sulit?
– Hogy tetszik képzelni? Csúsztatok!

Színházi este falun

Balázs-Piri Balázs rajza

Szilveszteri ólomöntés

Mészáros András rajza

– Ugye mondtam, hogy csak ez jöhet ki?!

Egy rendező gondjai...

Toncz Tibor rajza

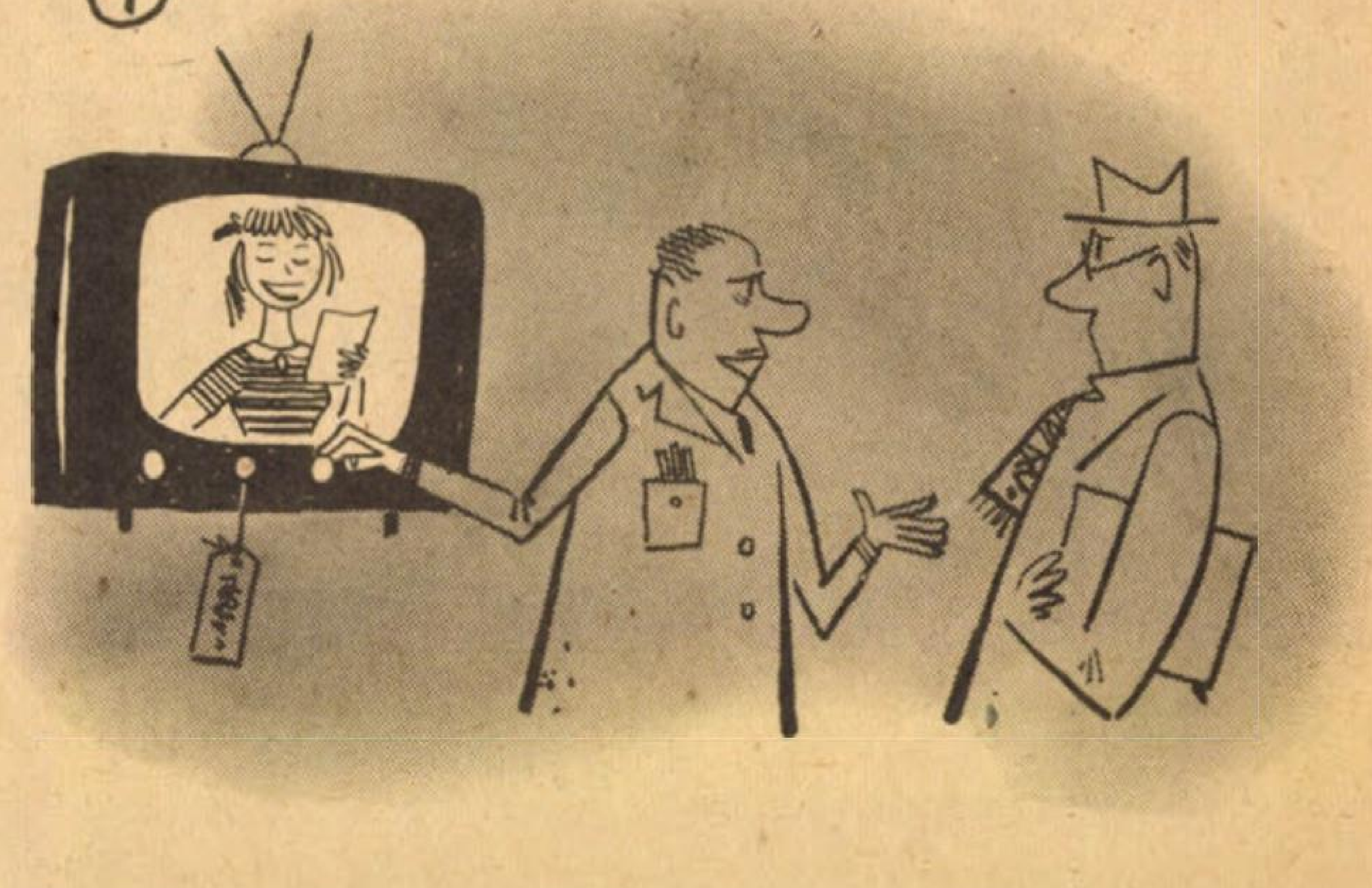

– Uram, az istenért, jöjjön be és énekeljen valamit, mert késik a Kazal...

Valamivel drágább

Toncz Tibor rajzai

①

– Ez, kérem, a családi modell...

②

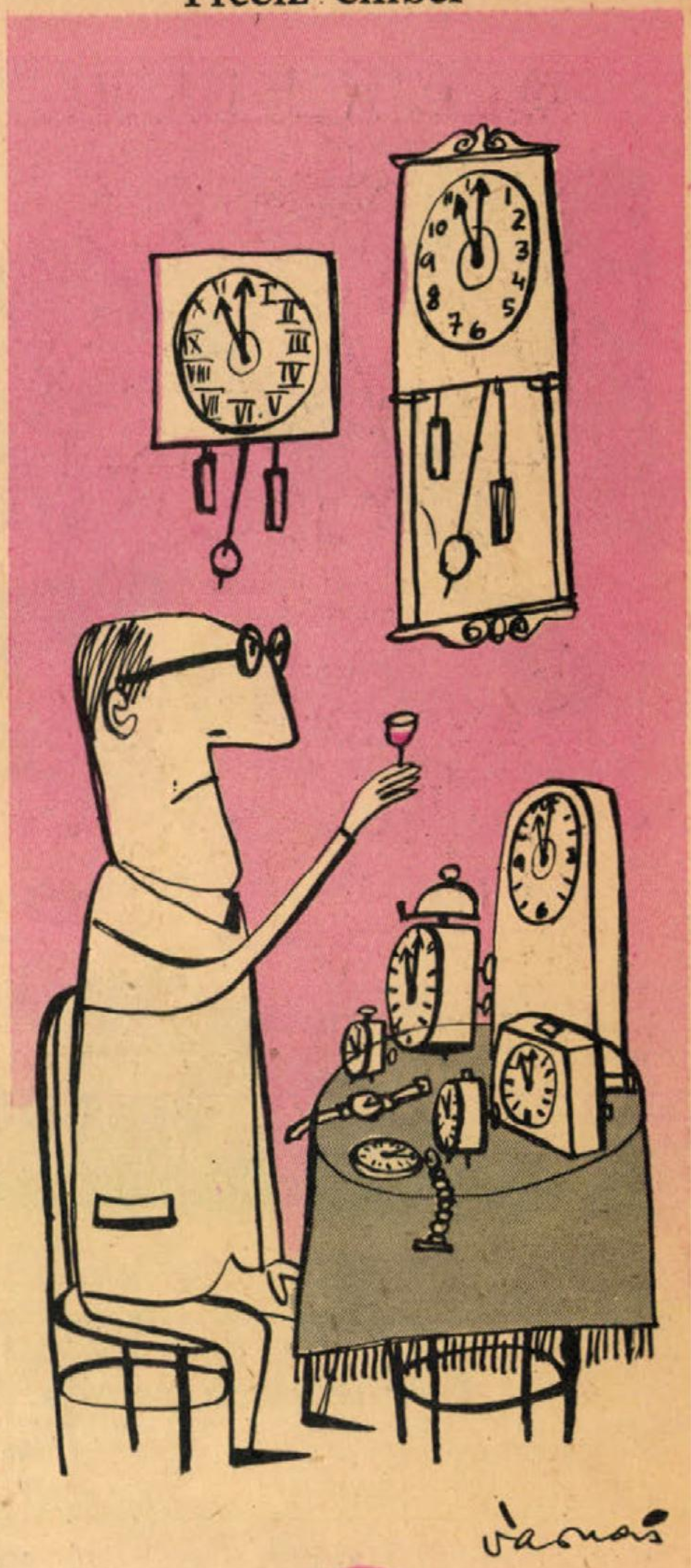
– ...de megvan ugyanez sztriptizben is!

Modern Jerikó

Hegedűs István rajza

Precíz ember

Stílszerűen

Tóncz Tibor rajza

Malacműsor után egy nyugati lokálban.

Figyelmesség

Szegő Gizi rajza

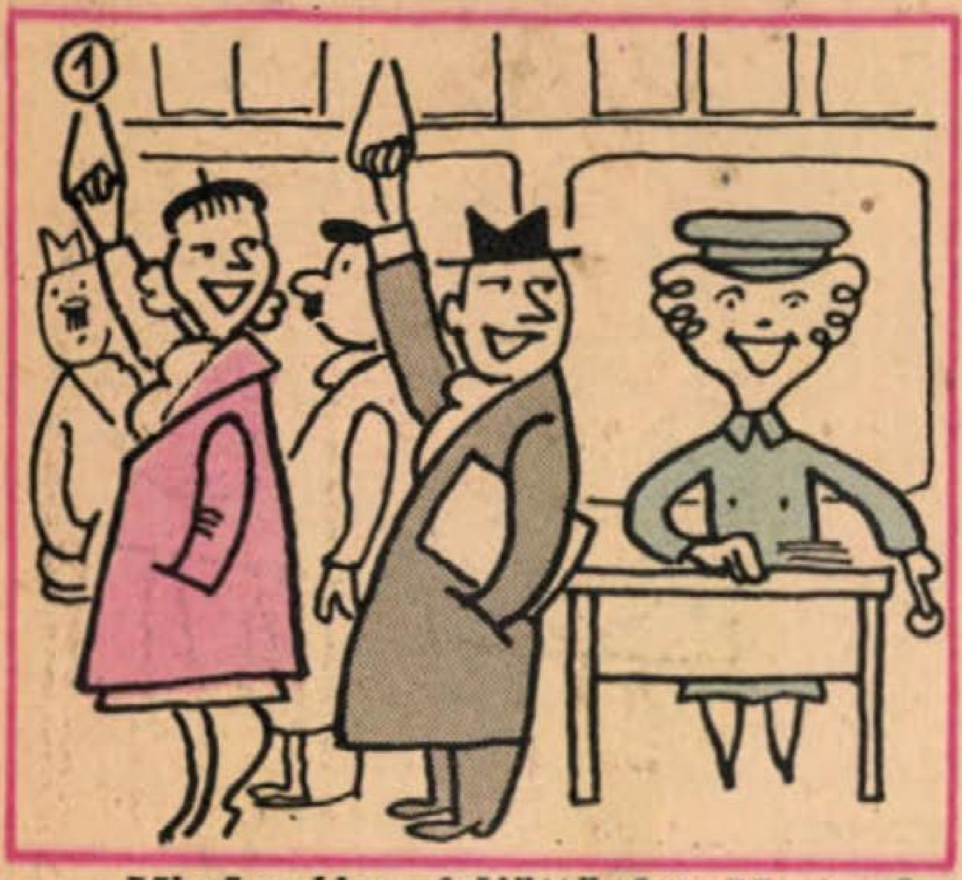
– Hogy jobban teljék az idejük, itt van maguknak egy pakli kártya! …

E heti hirdetésünk

Új életet kezdünk!

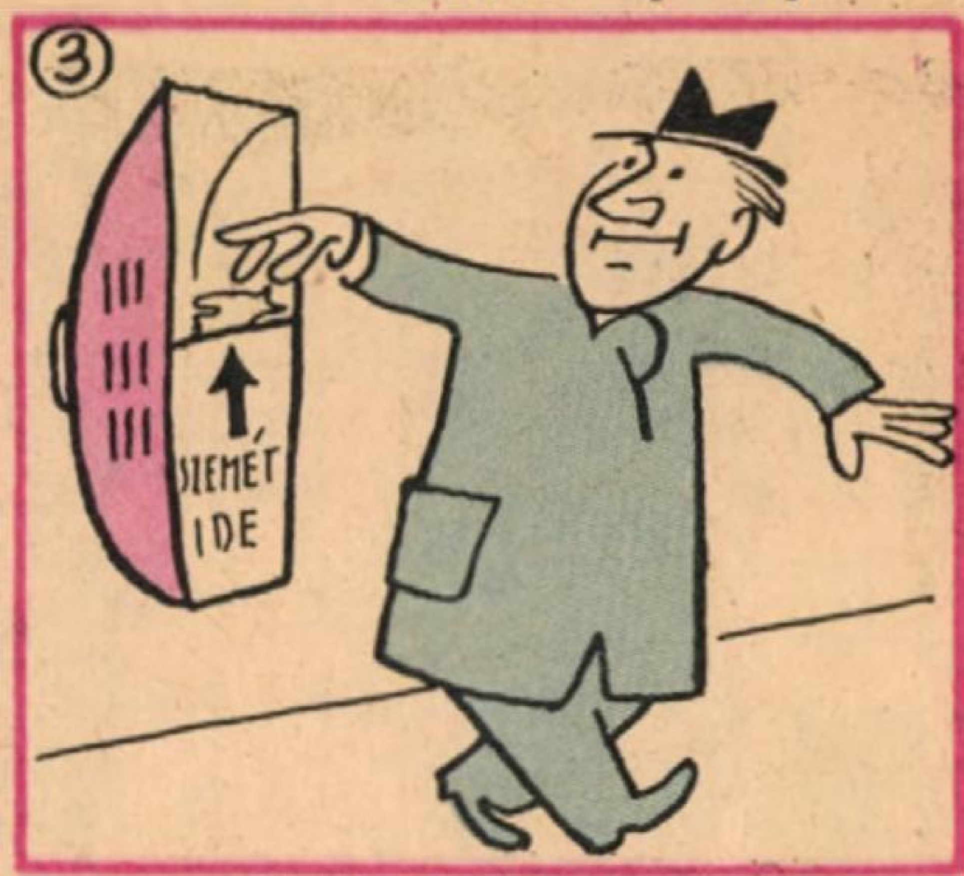
Schwott Lajos rajza

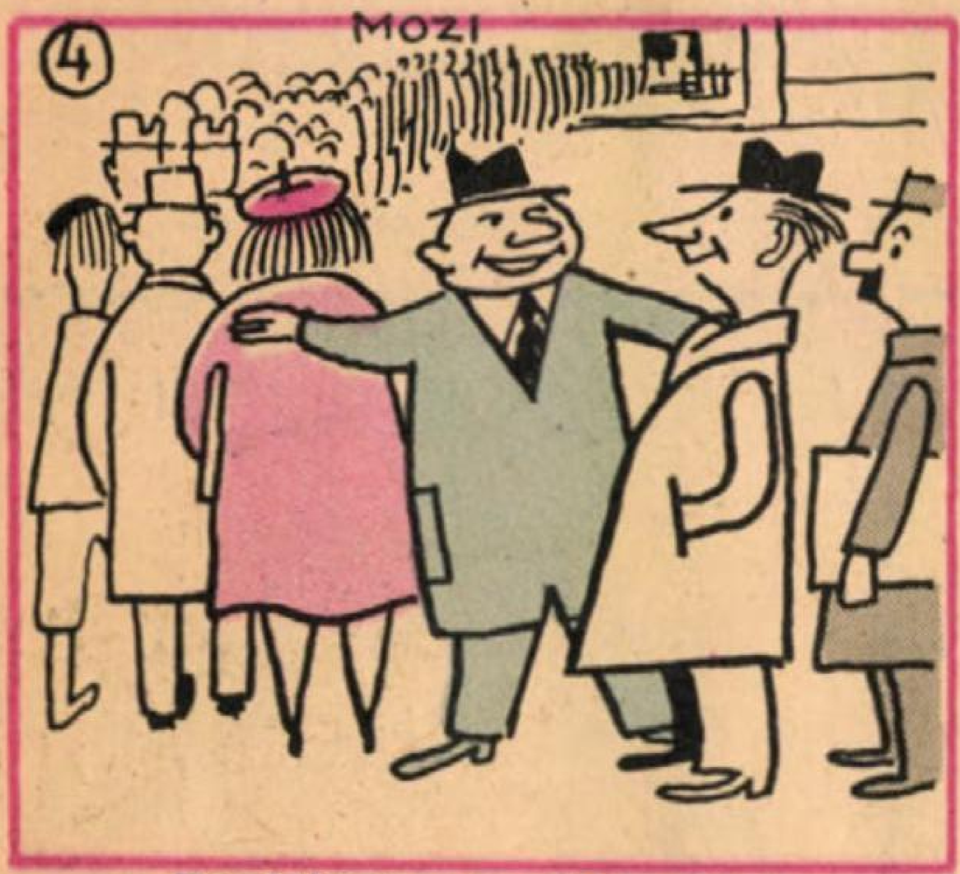
— Mindnyájan feljöttünk? Mert addig nem csöngetek!...

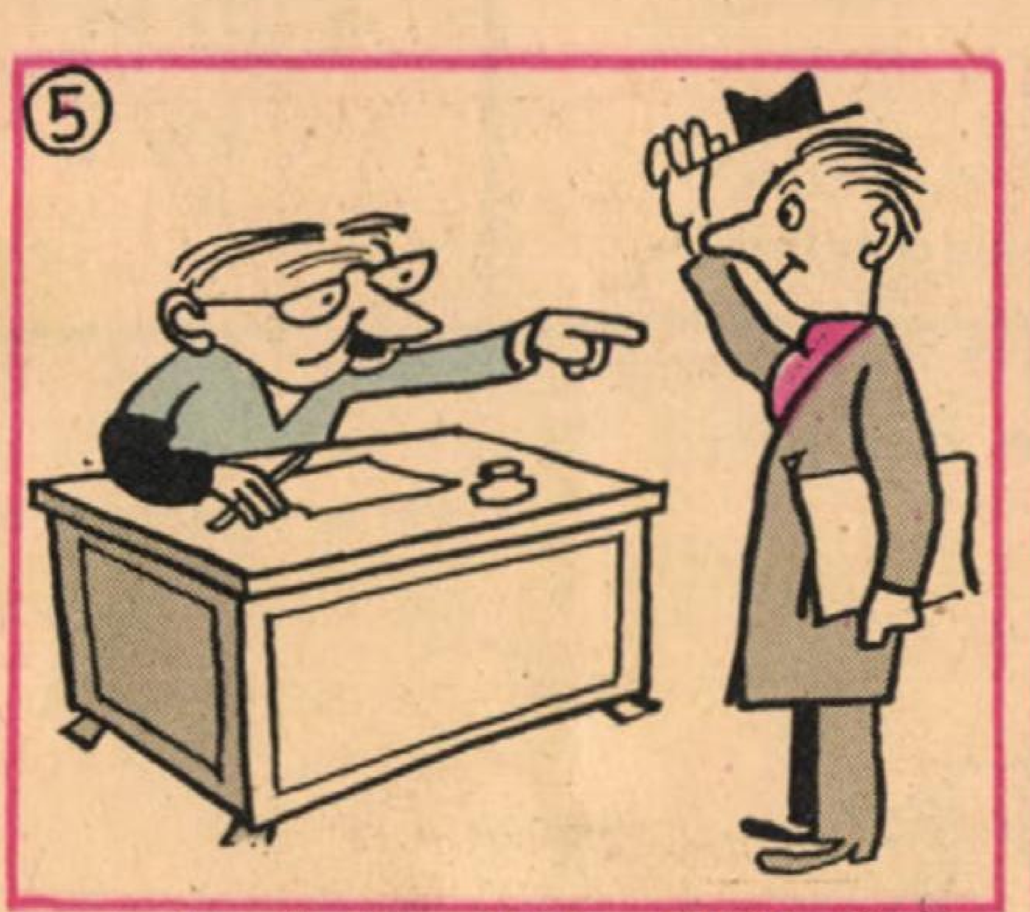
— Tessék venni egy Ludast is!

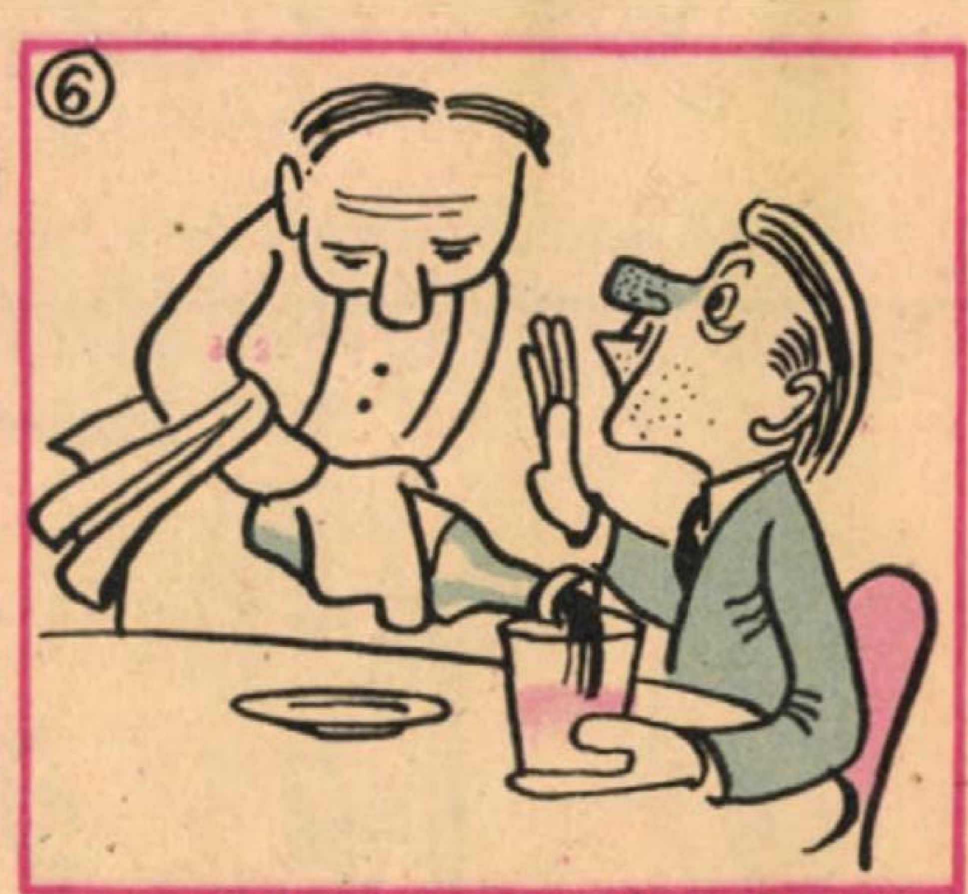
— Majd elfelejtettem!

— De kérem, ön jött előbb!

— Az ügyét rögtön elintézzük... Foglaljon helyet, megvárhatja...

— Szakikám, csak egy ujjnyit!

A disszidens hazatérése

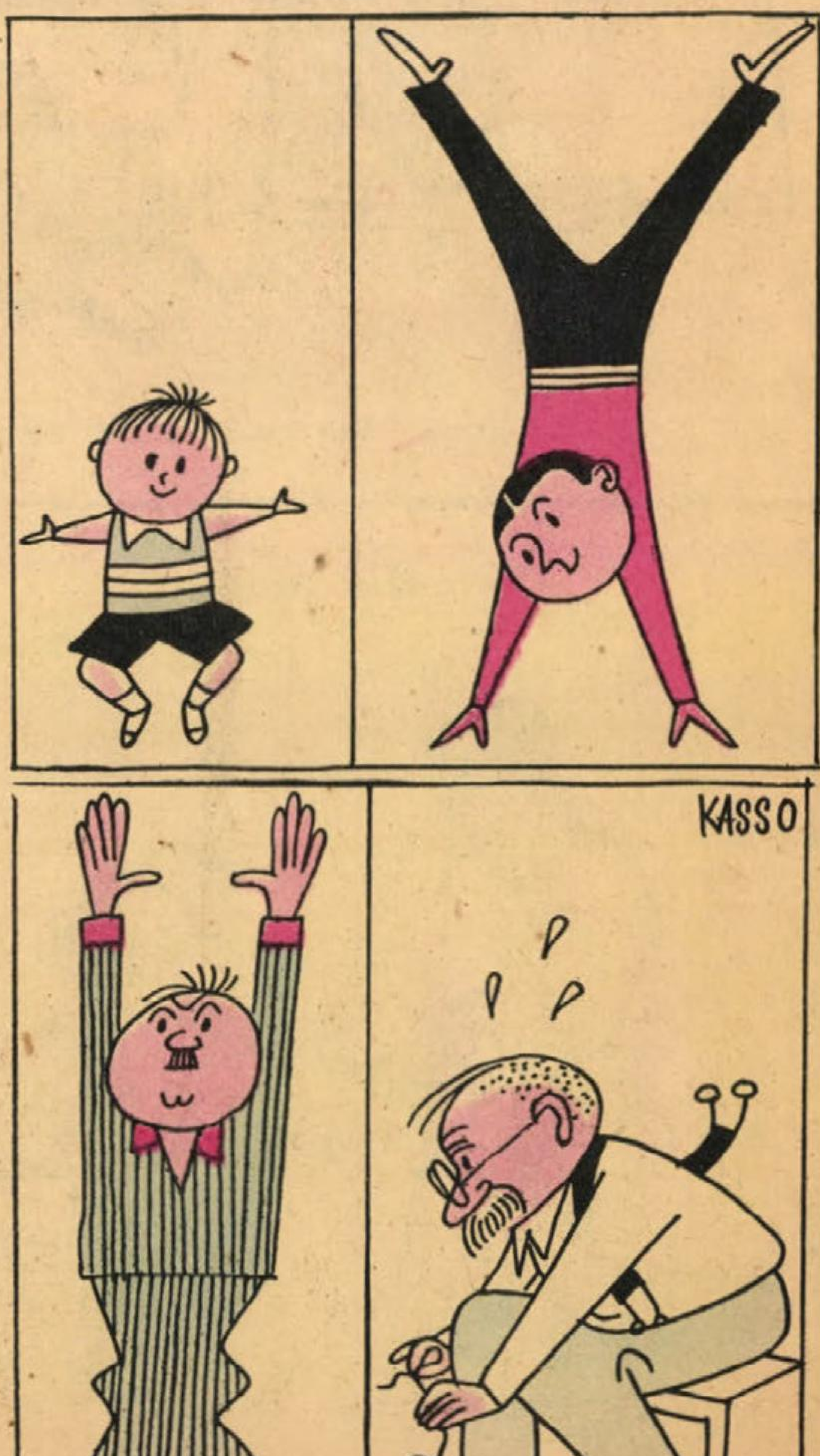
Vasvári Anna rajza

– Szabadság, elvtársak!

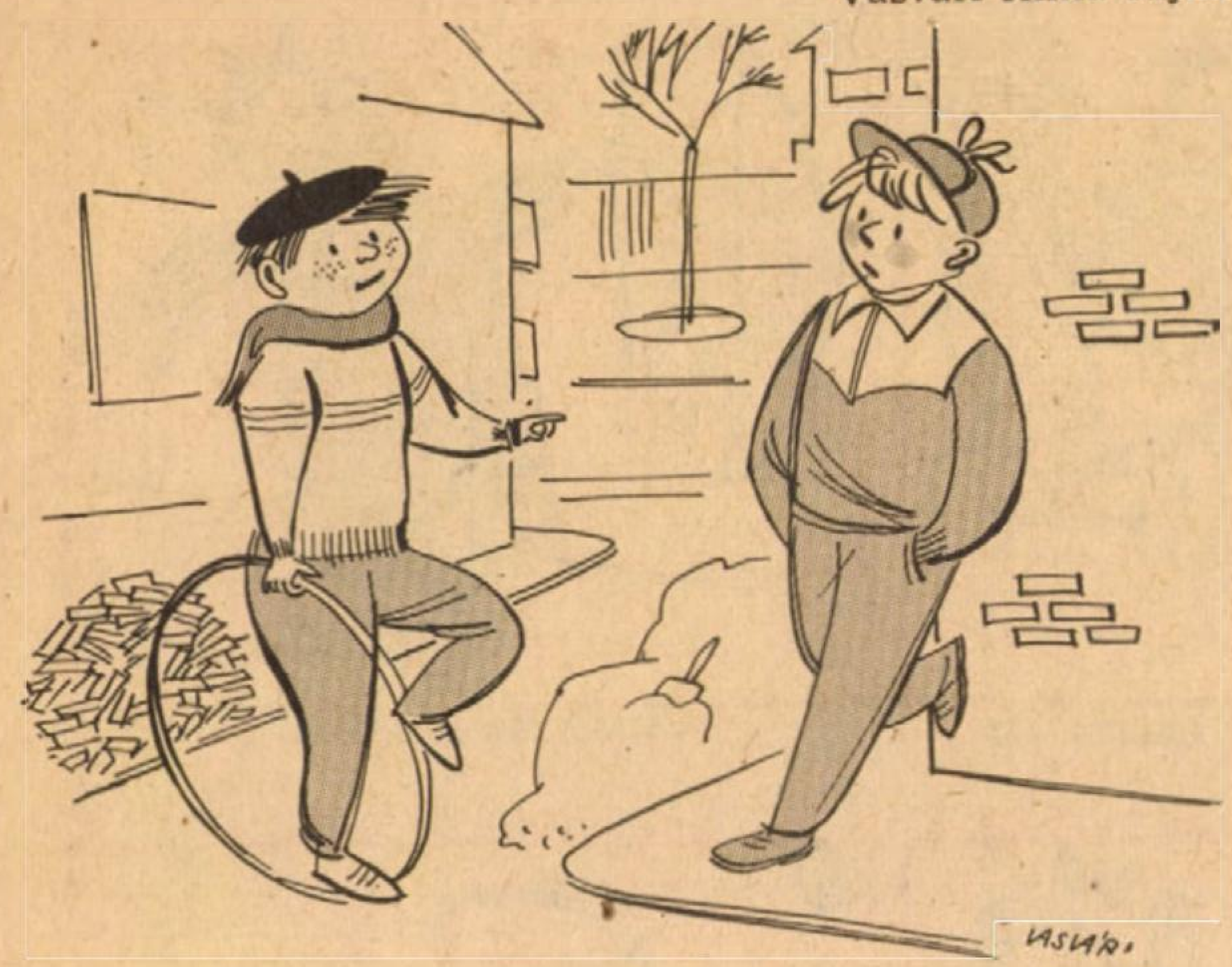
Torna — minden korban

Kasso rajza

Mai gyerek

Vasvári Anna rajza

– Téged jelenleg milyen elvek szerint nevelnek?

A féltékeny férj

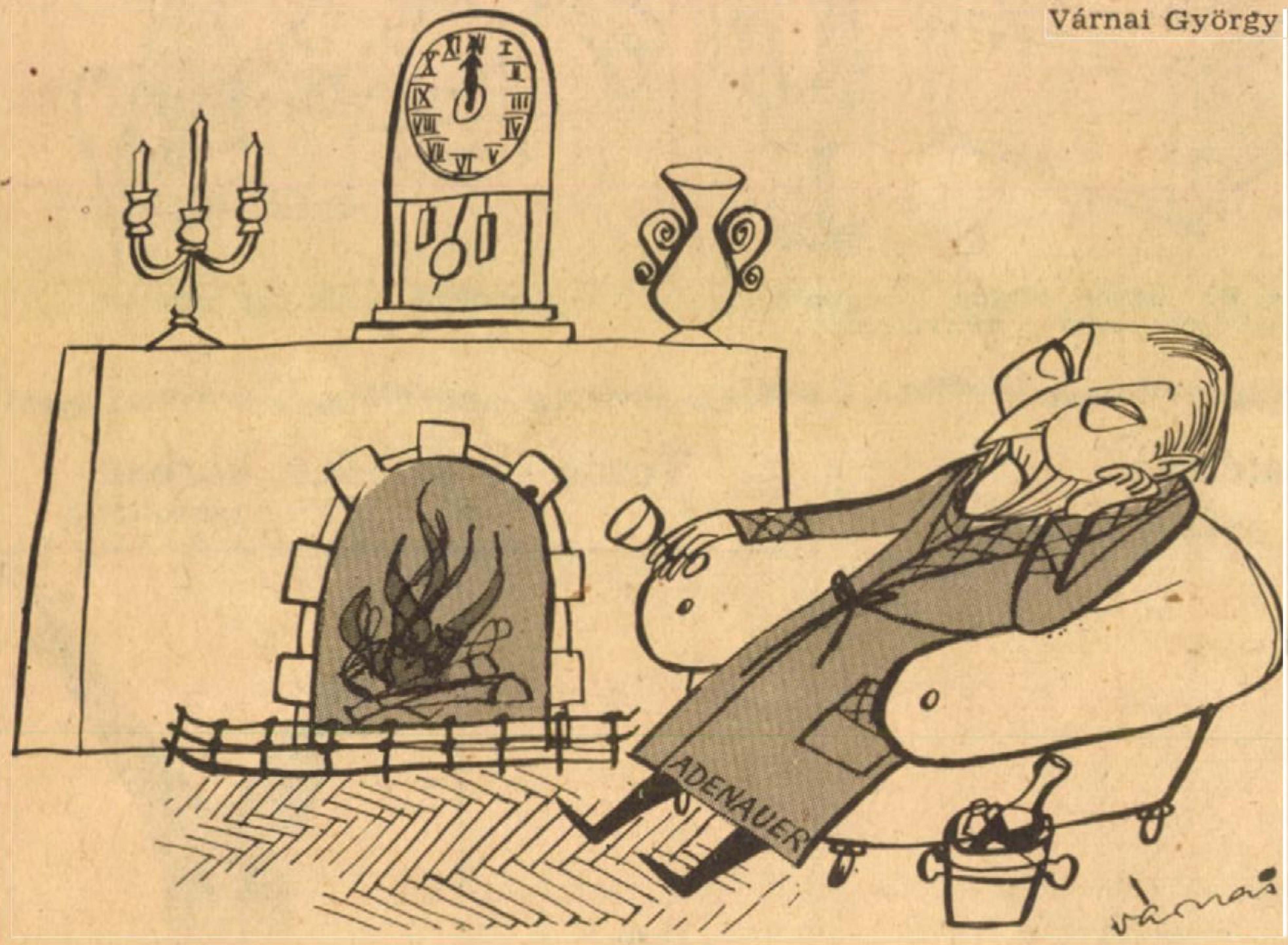
Toncz Tibor rajza

– Vajon miről álmodhat a feleségem?

Szilveszter Bonnban

Várnai György rajza

– Rémes! Már megint elmúlt egy év háború nélkül!...

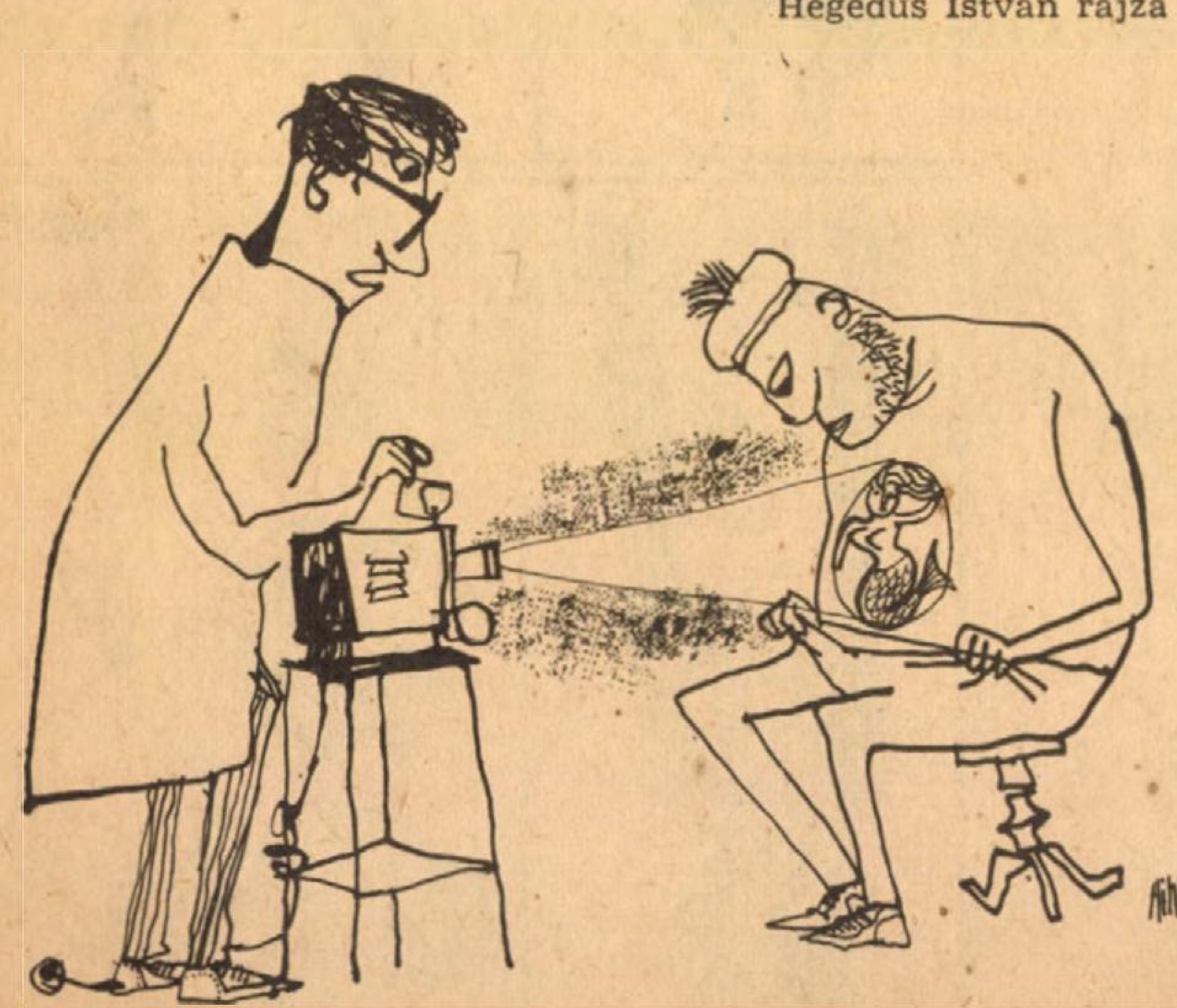
Felháborító!

– Hát sose indul már el ez a lift?

Tetováló mesternél

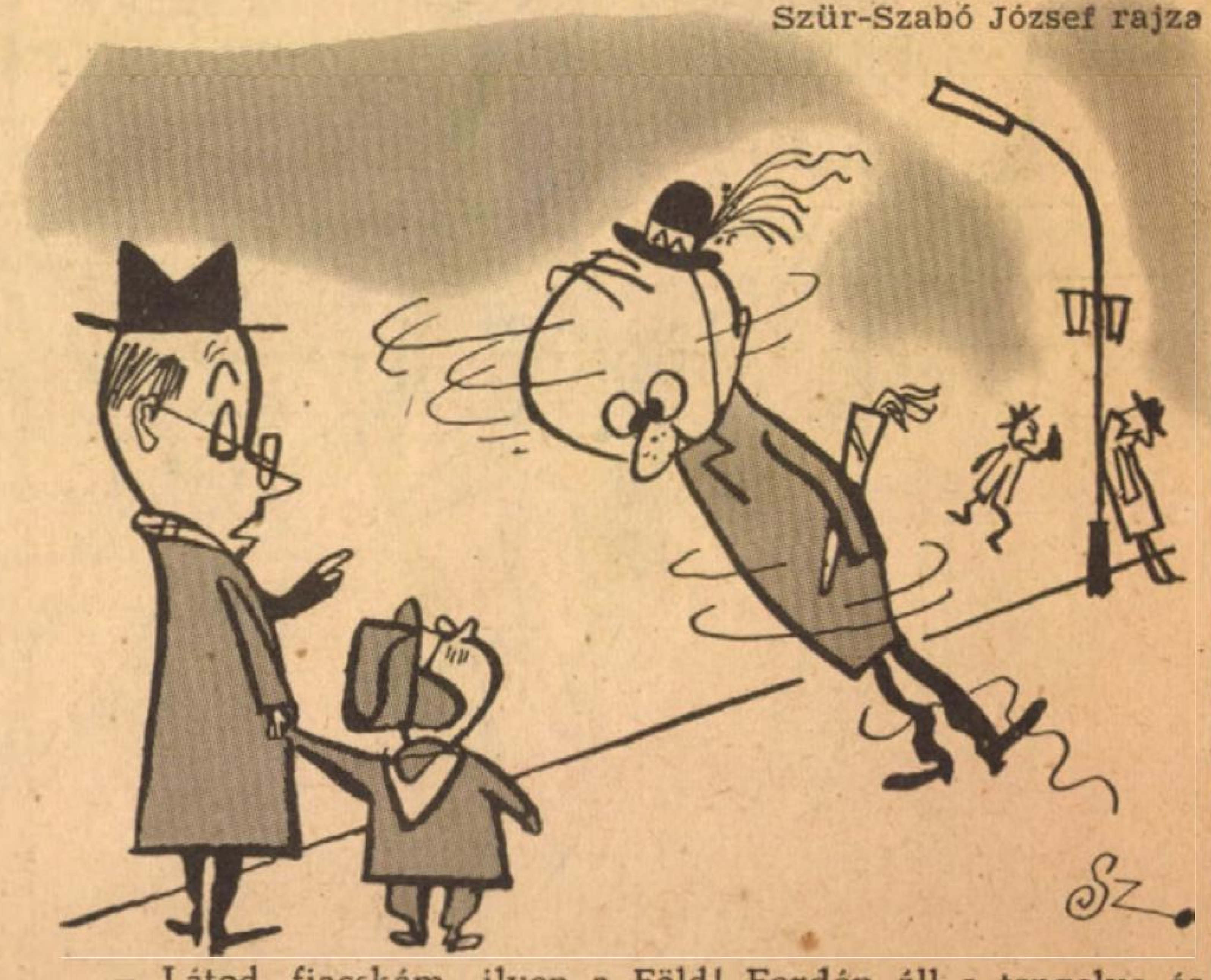
Hegedűs István rajza

– Ez a minta megfelel?

Példás apa újév reggelén

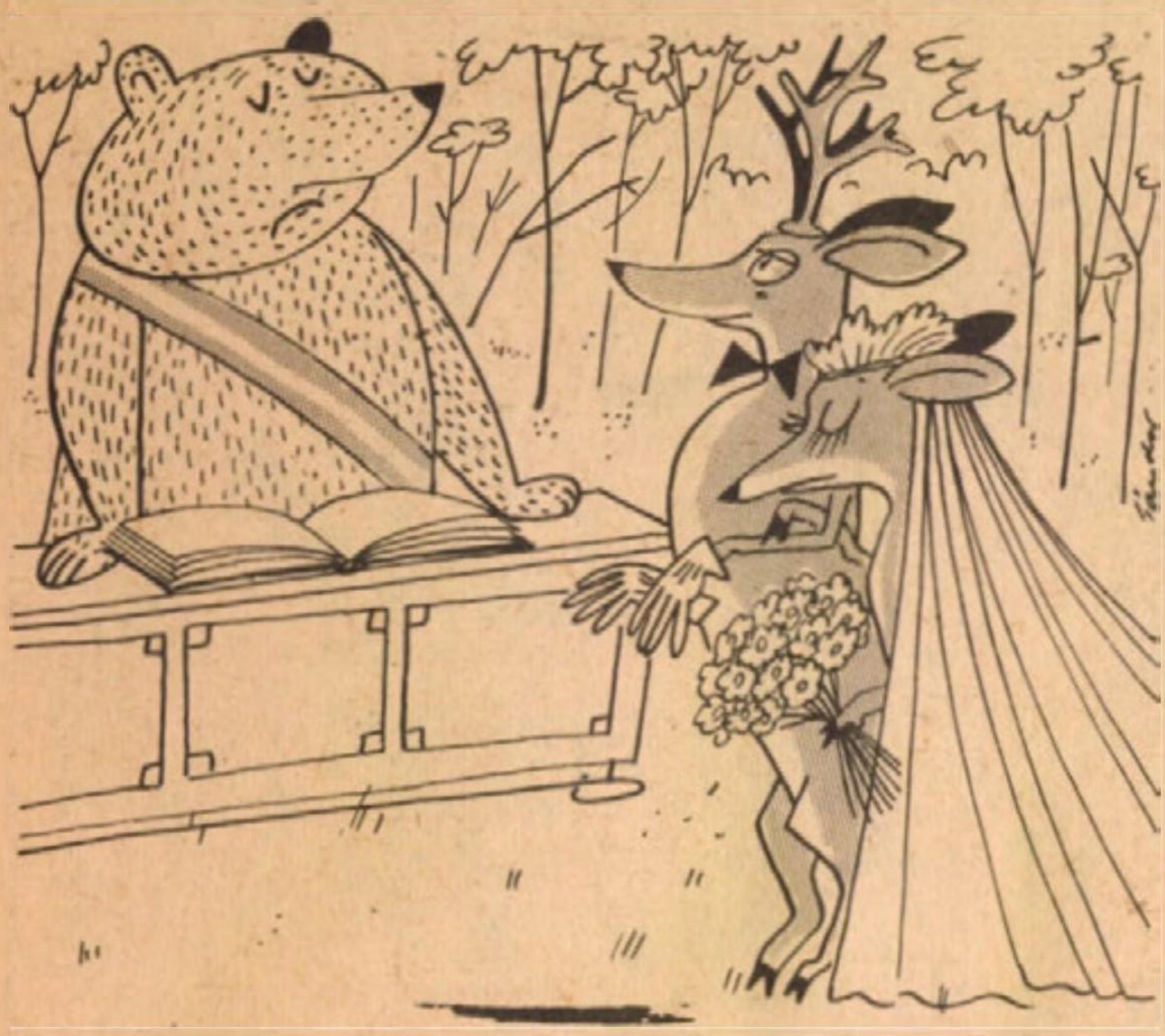
Szür-Szabó József rajza

– Látod, fiacskám, ilyen a Föld! Ferdén áll a tengelye és akörül forog!

Vadházasság

Sándor Károly rajza

Éjfélkor

Gerő Sándor rajza

– ... Na és ha már itt van, nem nézné meg egyúttal a kályhát is? Még júliusban bejelentettem ...

Könyvalakban is megjelent a Lysistrate

Szür-Szabó József rajza

– Kérek egy példányt!

Disznótor

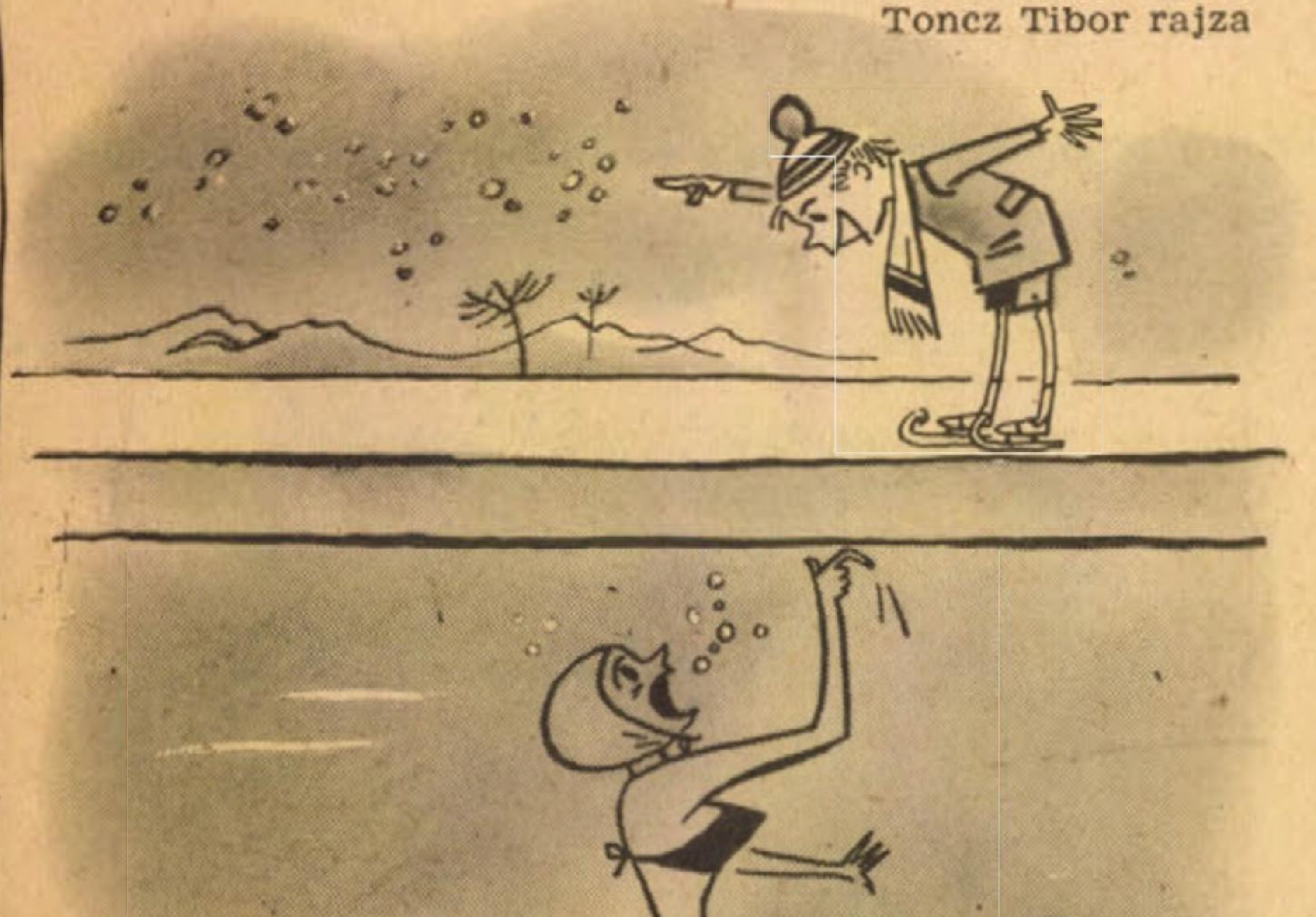
Gerő Sándor rajza

– Viheted, Rozi a kóstolókat, visszafelé meg hozz nekünk a hentestől egy kiló hurkát vacsorára!

Téli fürdőzés

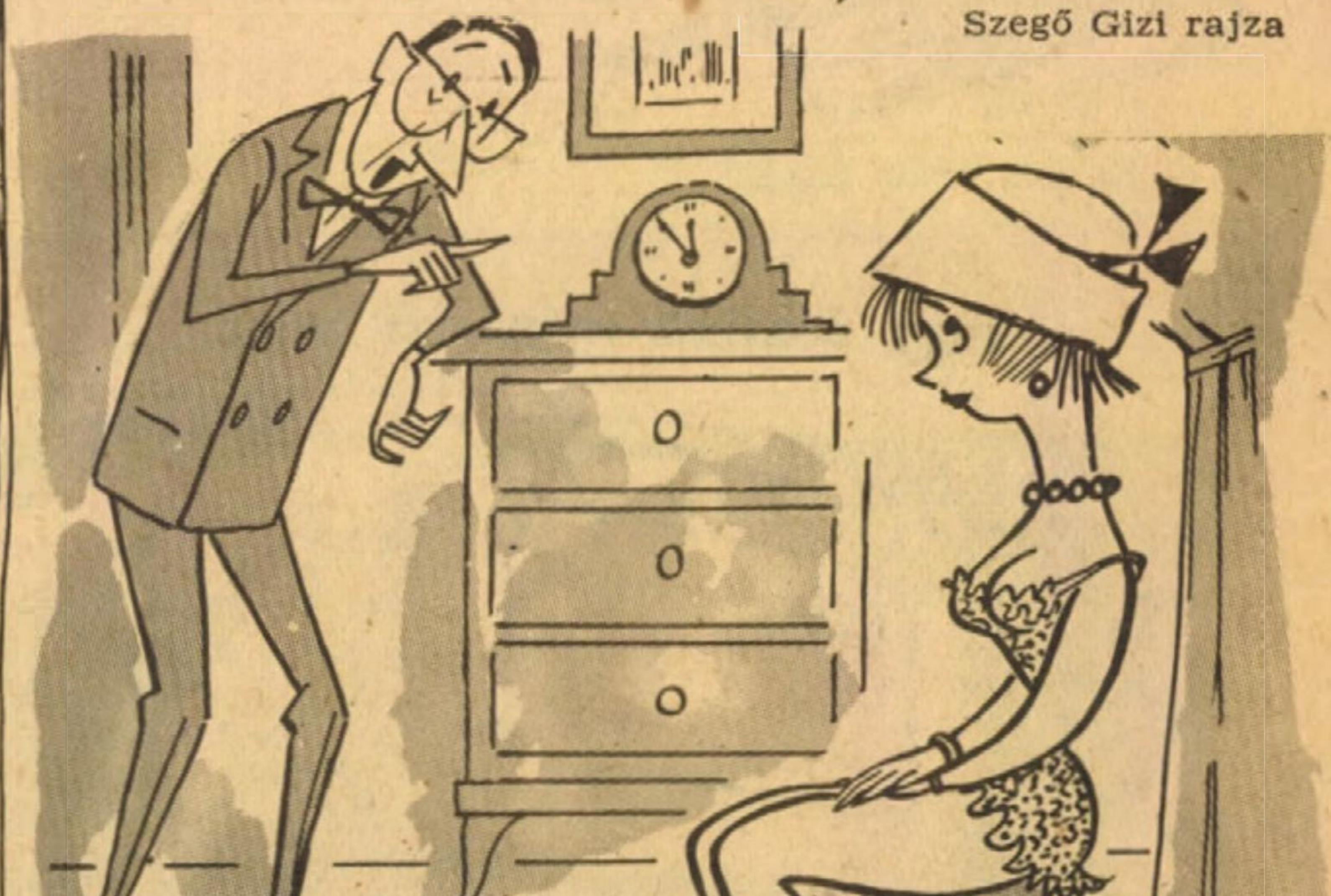
Toncz Tibor rajza

– Néni kérem, ott a lék!

Szilveszter estéjén

Szegő Gizi rajza

– Mire vársz, édes anyukám?
– A varrónőm megígérte, hogy még az idén leszállítja az új ruhámat ...

Népszámlálás van

Mészáros András rajza

– Senki se mozduljon, pont éjfél, kezdem a számlálást!

Gerő Sándor rajza

Udvariasság szilveszter éjjelén

Várnai György rajza

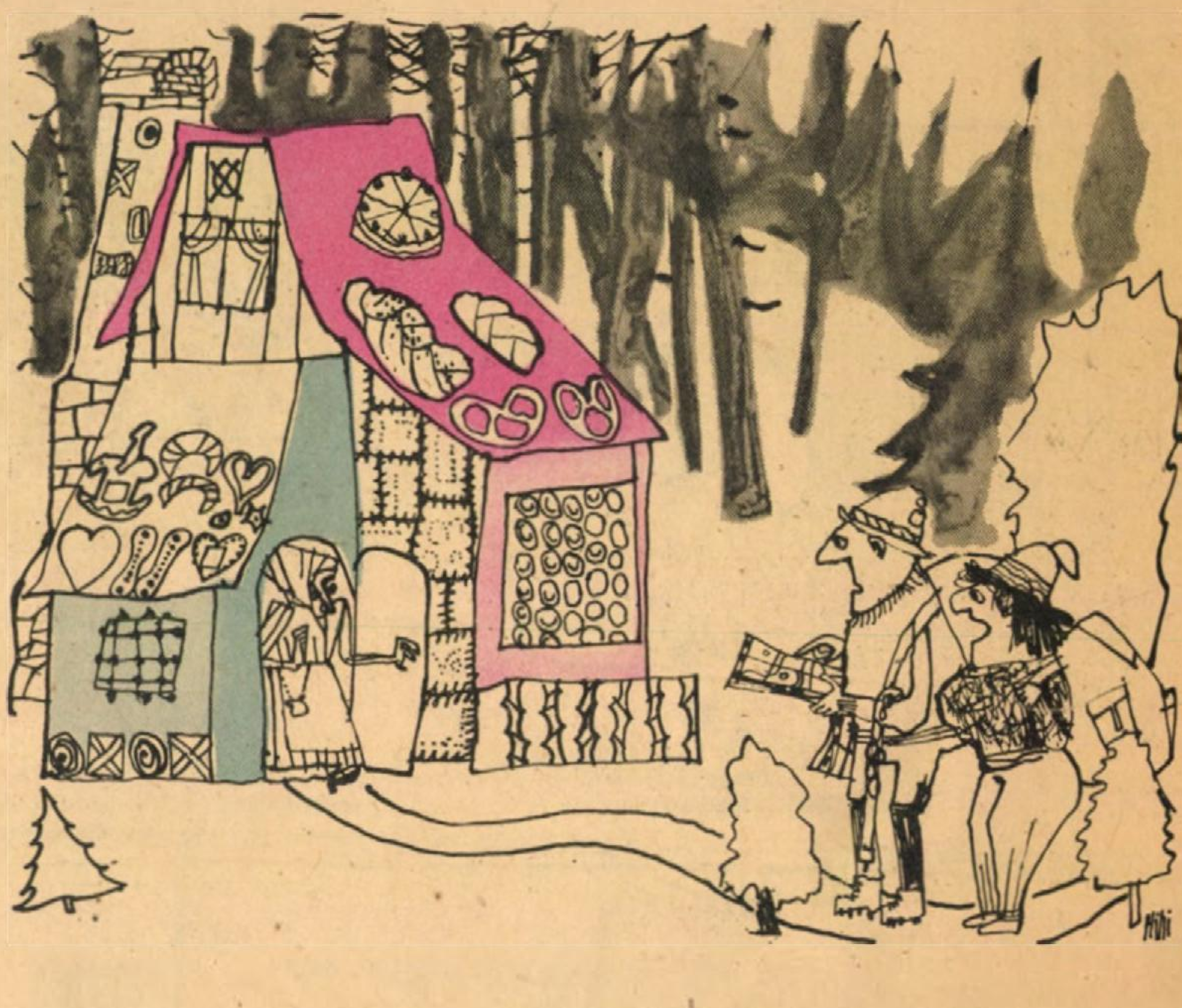
– Bocsánat, van itt még egy hely?

– Kérem, csak tessék! ...

Mesés történet

Hegedűs István rajza

– Mi ez? Hiszen a térkép szerint itt egy turistaháznak kellene lennie! . . .

Egy őszinte színházi busz

Szür-Szabó József rajza

Törzsvendég

Toncz Tibor rajza

– Na, ma jól elkéstünk a nyitással. Juci! A Csopaki úr már bent ül! . . .

Mit kívánunk az 1960-as esztendőre

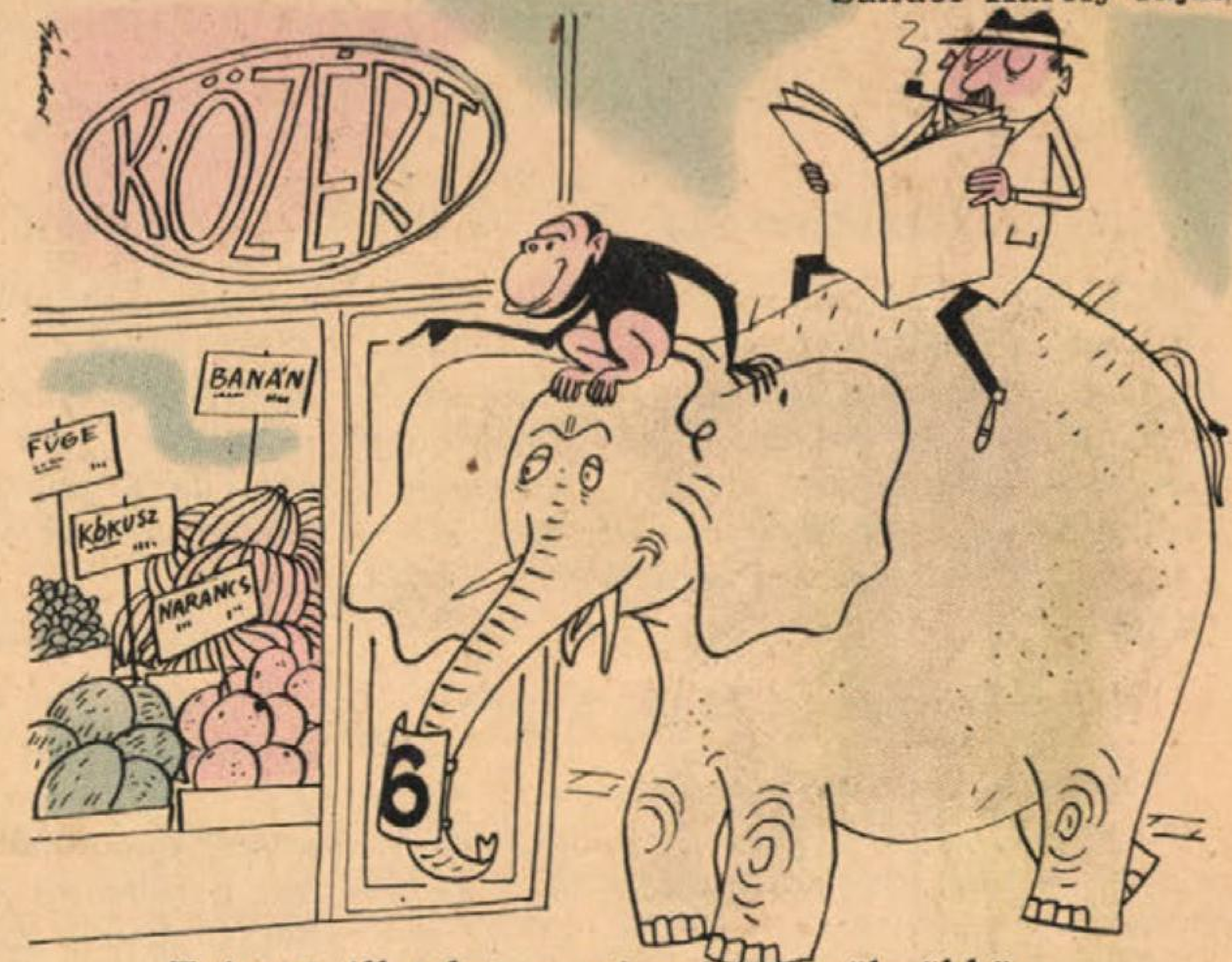
A falunak

Szegő Gizi rajza

Állatkedvelőknek

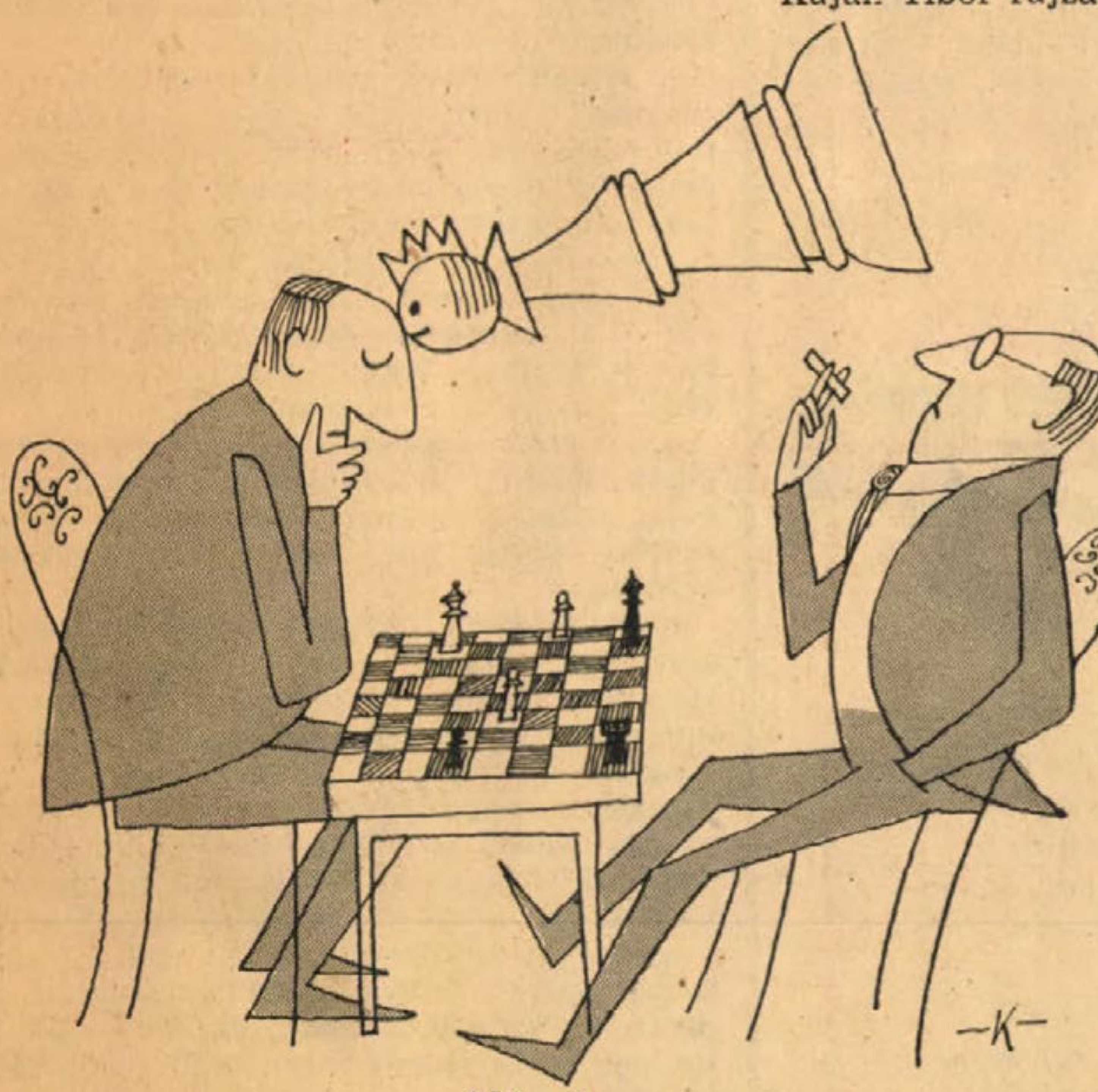
Sándor Károly rajza

Trópusi állatokat a trópusi gyümölcsökhöz.

A sakkozóknak

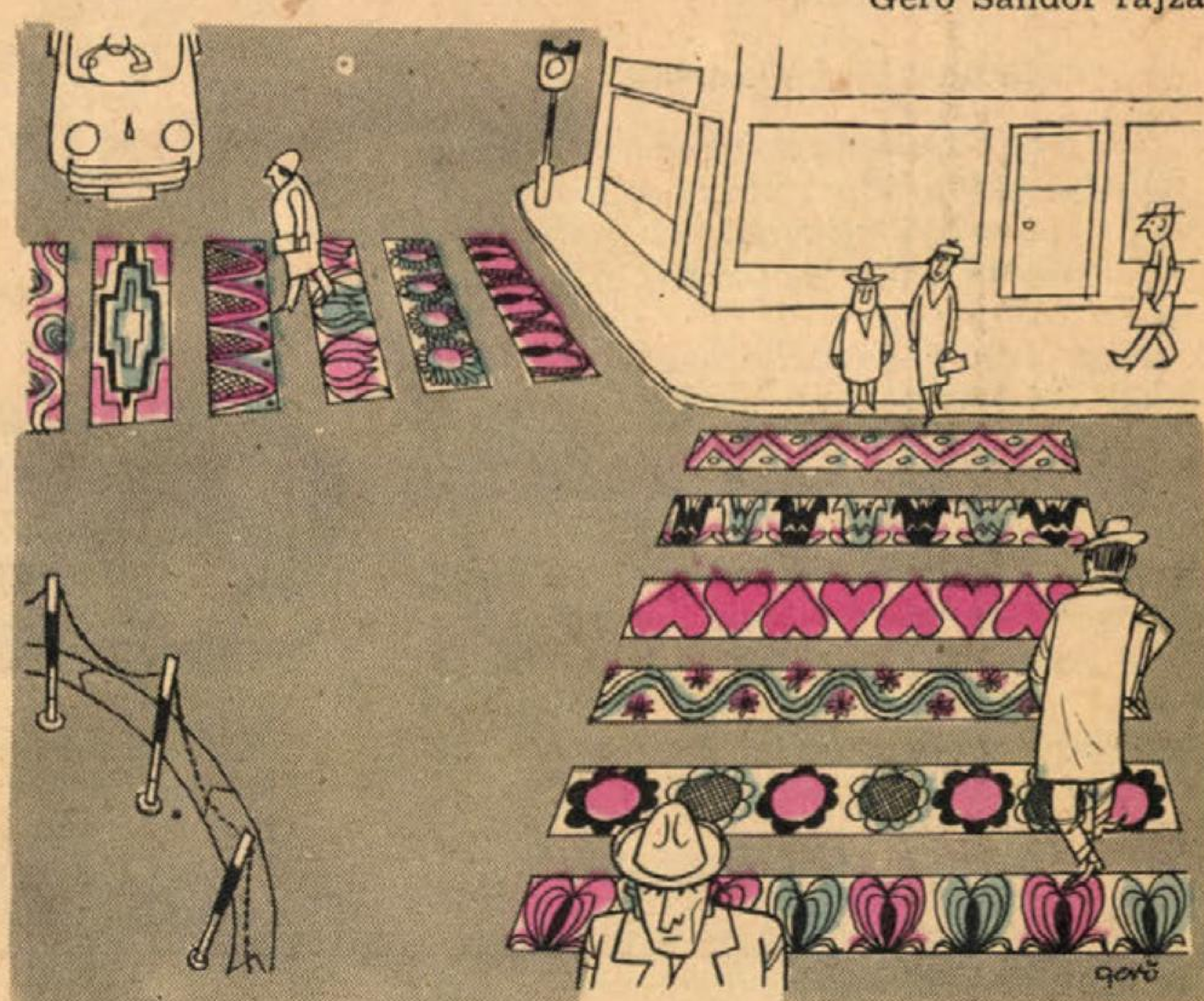
Kaján Tibor rajza

Múzsát.

Gyalogjáróknak

Gerő Sándor rajza

Népművészeti átjárókat.

A lottózónak

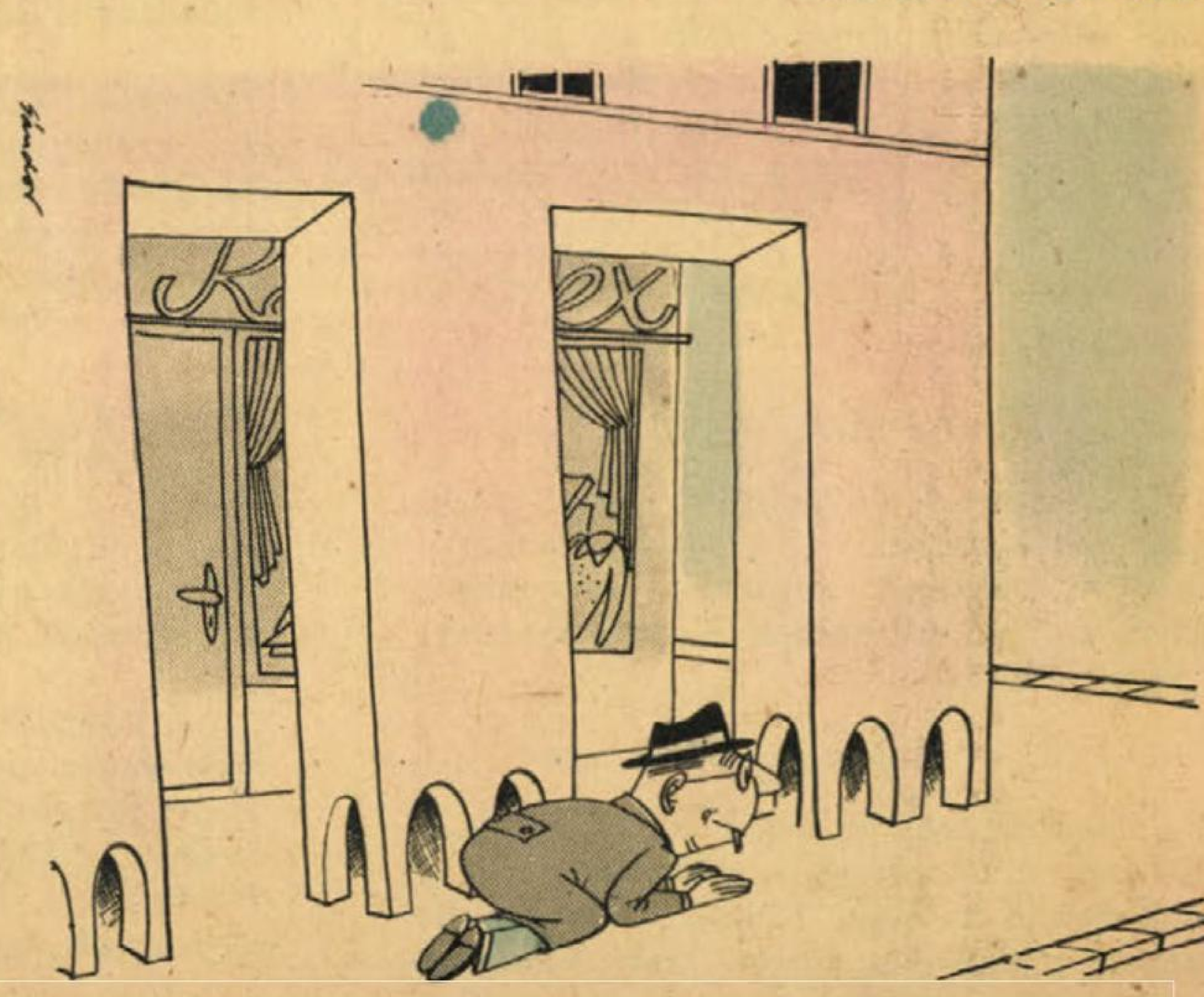
Sándor Károly rajza

– Hurrá! Egyedül csak nekem van kettes találatom! Másfél milliót nyertem!

A Fővárosi Tanácsnak

Sándor Károly rajza

Árkádosítsák a Rákóczi úti árkádokat is.

BUÉK a LUDAS MATYI írói

Ezt olvastuk

(Amiket Szilveszterre tartogattunk)

Boyler-csoda

A Magyar Nemzet apróhirdetései közt olvastuk az alábbit: *„Azonnal beköltözhető egy szoba komfortos, előkertes, extra minőségű gázboyler, Zugló, Gyarmat utcai öröklakás eladó."* Az öröklakás nem fontos, de az egy szoba komfortos, előkertes gázboylerért minden pénzt megadunk.

Kígyó-ember az MTK-ban?

Népszava, sportrovat: *„Gellér egy egészen könnyű labdát kiejtett a kezéből, s a lába között majdnem túlgurult a gólvonalon."*

Meggyőződésünk, hogy amennyiben Gellérnek sikerült volna a saját lába közt *egészen* túlgurulnia a gólvonalon, az Országos Cirkuszvállalat már elszipkázta volna az MTK-tól.

Elképesztő látványosság

Ha már a cirkusznál tartunk: az Aeros plakátja tudtul adja, miszerint a cirkusznak *„450 vad és egzotikus állatsereglete"* van, továbbá *„250 motorizált gépjármű-ve"*.

Nem értjük, miért hallgatta el a plakátot fogalmazó propagandista, hogy a 450 állatsereglet mindegyike hány állatot tartalmaz, s hogy végül is hány ezer vad és egzotikus fenevad látható az Aerosban. A motorizált gépjárművekről, amelyek azonkívül, hogy motorizáltak, még gépek is, a jó öreg Karinthy jut az ember eszébe: *„Nem elég, hogy meleg van, még a nap is süt. Ilyenkor nyáron minden összejön."*

Ős nélküli ivadékok

Az Élet és Irodalomban adja a riporter a kubai Nicolás Guillén szájába az alábbi mondatot: *„Nálunk mesztic az is, aki teljesen néger, vagy teljesen spanyol ősöktől származik: lelkileg az."*

A mesztic tudvalevően indián–fehér kereszteződés lévén, alig képzelhető el, hogy négerek és fehérek kereszteződéséből valamiféle mesztic lelkiség állhatna elő. Annál is kevésbé, mert Kuba indián őslakossága 300 esztendeje teljesen kihalt, minélfogva amaz idő óta képtelen volt a meszticek előállításában tevékenyen közreműködni. Guillén természetesen nem is meszticekről, hanem *mulattokról* beszélt.

Nem sürgős neki

„Huszonnyolctól negyven évig várok megértő élettársra" – közli egy hölgy a Magyar Nemzet hirdetési rovatában. Csak azt tudnók, minek hirdet, ha ennyi ráérő ideje van.

A kis mohó

„Legalább túl vagyunk az első tűzkeresztségen" – olvassuk a Népsport egyik tudósításában. Nem tudjuk, vajon csakugyan reméli-e az illető, hogy felvirrad a *második* tűzkeresztség napja is, ez mindenesetre alig valószínű.

Izgalom a mikrofonnál

Egy labdarúgómérkőzés közvetítése során közölte a szpíker: *„A pillanatok a másodpercek tört részei alatt történnek."*

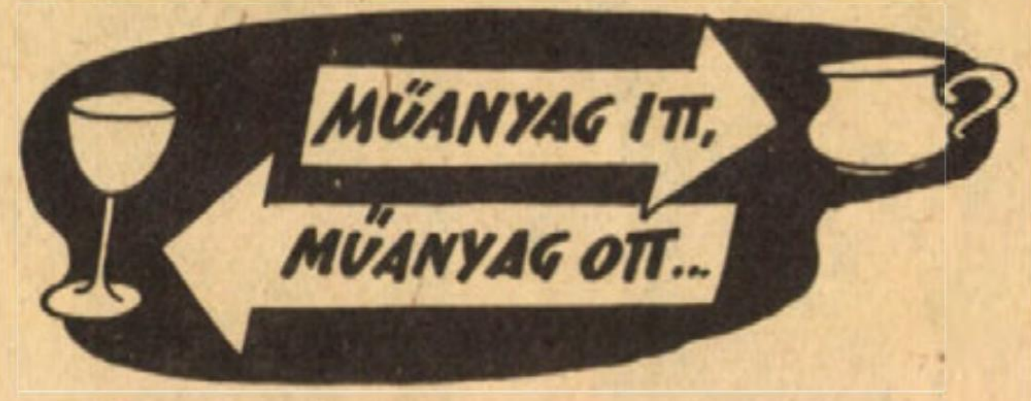
Szó ami szó, izgalmas mérkőzés lehetett, ha a pillanatok elkezdtek történni, ráadásul saját tört részeik alatt.

Tilalom-rejtély

Végül még egy sportvonatkozású érdekesség a Magyar Nemzet sportrovatából: *„Betiltották a szeszesital árusítását a Millenárison. Vasárnap már nem lehetett a büfében rumot kapni teával, vagy pedig ‚három decit tisztán'. Ez egyébként is méltatlan volt a Millenárishoz. Az eltiltások miatt alaposan meggyöngült FTC jégkorong-csapata sokáig vezetett az Újpesti Dózsa ellen."*

Nem egészen világos: a szeszesitaleltiltások miatt gyöngült meg alaposan az FTC? Vagy ezért vezetett sokáig az Újpesti Dózsa ellen? Avagy csupán a fogalmazás sikerült kissé túl tömörre?

Dr. Árgus

Duhaj vendég mulatsága
Manapság már nem is drága.
Dobhatja a műpoharat,
Valamennyi épen marad.
Vághatja a műtükörbe —
A tükör sincs összetörve.

Férj, feleség összezörren?
Elintézik csendben, könnyen.
Repül ugyan csésze, tányér,
De csupán a mulatságért.
Nem törik el semmiképp se —
Műanyag a tál, a csésze.

Kisbabáknak billikoma
Ép marad — a kicsi koma
Boríthatja, taszíthatja —
Játékait szakíthatja,
Szól a baba: — Juszt se török!
Így lesz minden darab: örök.

Műlakásban műbútorok.
Műszőnyegre műbor csorog,
Műfotójbe vaj pereg le,
Nem hull átok a gyerekre,
Nem úszik a háznép könnyben —
A mosásban kimegy könnyen!

... A jövendőt úgy képzelem:
Műanyagot műgépeken
Gyártják, ontják — mégse elég.
Ezerannyi kellene még.
Pótlásul hát, bár nem hódít,
Gyártanak egy kis „valódit!"

K. Tóth Lenke

Gyűjtsük a szalvétát

A lányom is gyűjt. Minden este leltárt csinál és boldogan számol be az aznapi cserebere eredményéről. Versenyben van az egész osztállyal és az egész családot mozgósította újabb beszerzésekre.

Ez eddig rendben is volt. De két héttel ezelőtt beütött a krach. Az osztályban csendesen zsibongott a harminc szakiskolás. Néhány perccel nyolc óra előtt szeretettel simogatták a papírszalvétákat, amikor Sárik Mari lihegve bevágtatott az ajtón. Arca piros volt, mint a rózsa. Boldogan mosolygott. Táskáját lecsapta a padra, kabátját fellódította a fogasra. Nagy hangon elkiáltotta magát.

— Idenézzetek!

A lányok unottan emelték fel a fejüket.

— Tegnap kaptam a repülőpostával. Gina Lollobrigida törülte vele a száját.

Harminc lány, mintha rugóra pattant volna, odaugrott Sárik Mari mellé. A szalvéta a pad lapján simult és valóban ott csillogott rajta két paprikás zsírfolt. Pontosan kirajzolódott rajta egy finoman ívelt női száj. A lányok megremegtek.

— Isteni! Gyönyörű! Csodálatos! Cseréljünk! Mennyiért adod?

A bábeli zűrzavarnak a tanárnő megjelenése vetett véget s a további ajánlatok suttogva, vagy apró papírrongyokon érkeztek Sárik Mari címére. Volt, aki ötven válogatott papírszalvéta tetejére még az uzsonnáját ajánlotta. Volt, aki kötelezte magát arra, hogy megcsinálja Sárik Mari minden házifeladatát. Hasztalan. A kislány csökönyösen ragaszkodott Gina szájának lenyomatához.

A lányok napokon keresztül irigyelték Sárik Marit. Karonfogták, barátkoztak vele, hízelegtek neki. Hiába. Egy héttel ezelőtt aztán megszűnt Mari egyedülvalósága.

Kondor Sára Párizsból kapott papírszalvétát, amit Jean Marais használt. Egy nap múlva Palásti Kati lobogtatott boldogan olyan szalvétát, amelyet Nicole Courcel hagyott a tányérja mellett egy moszkvai fogadáson. És napról napra szaporodtak a különböző ritkaságok. Volt szalvéta Chaplin ajkának nyomával, volt olyan, amit Jasin használt a Margitszigeti étteremben. Akadt olyan, amit Gene Kelly dobott el Hollywoodban és olyan is, amely Bondarcsuk előtt volt az Emberi sors bemutatása után rendezett banketten.

A lányok már csak olyan szalvétákat gyűjtöttek, amik tele voltak pecséttel és zsírfolttal. A legértékesebb darab Kemencés Joli teljesen összegyűrt, mocskos szalvétája, amivel állítólag a budapesti állatkert egyik oroszlánjának a száját törülgette az ápoló.

Ezt eddig még senki sem múlta felül.

Rossi Károly

Egy kis matematika

Mint a „Daily Express" írja, New Yorkban pontosan annyi patkány van, mint ember, vagyis 8 millió. Felvetődik a kérdés: hogyan számolták meg a patkányokat?

Mi sem egyszerűbb ennél. Megszámolták az embereket, ezt az összeget megszorozták eggyel, s kijött a patkányok száma.

FELEDÉKENYSÉG

Brutus, az előkelő római polgár, a Fórumon sétált a csípős tavaszi napsütésben. Szemben jött vele Cassius és örömmel üdvözölte:

— Üdvözlégy, Brutus!

— Üdvözlégy, Cassius!

— Tehát holnap!

— Holnap, holnap ... mi is lesz holnap?

— Holnap, ó, Brutus, március idusa lesz.

— Jupiterre, valóban! Bizony, bizony! Hogy múlik az idő! Maholnap egészen kitavaszodik. Tyja, ja!

— Jól beszélsz, ó, Brutus, így kell titkolni a dolgokat.

— Miféle dolgokat, ó, Cassius? Hogy holnap lesz március idusa? Talán bizony már a naptárt is titkolni kell?

— Tréfálsz, ó, Brutus? Úgy beszélsz, mintha nem tudnád, hogy holnap a szenátusban ...

— Hol?

— A szenátusban.

— Hm, persze, persze. Mi is lesz ott?

— Ne bosszants, ó, Brutus. Bizonyos, hogy megjelenik Caesar.

— Caesar, Caesar ... hogy is néz ki?

— Nahát, ez már ...

— Ismerem? Nem egy sovány, kopaszodó diktátor?

— De igen, Brutus, nagyon sovány, nagyon kopaszodó, és ami a legfontosabb, nagyon diktátor.

— Ugye, hogy tudom?

— Akkor ne feledd hát tőrödet.

— Herkulesra, ugyan minek!

— Ne haragíts meg, ó, Brutus! Úgy teszel, mintha nem vettél volna részt a tegnapi tanácskozáson.

— Tanácskozáson, tanácskozáson... valami rémlik. Emlékeztess, ó, Cassius, hogy eszembejusson a dolog.

— Nem emlékszel rá, hogy összeesküdtünk?

— Amilyen fejem van, teljesen elfelejtettem. Még jó, hogy találkoztunk. Esküszöm, kiment a fejemből. Amit nem írok fel, azt elfelejtem.

— De hiszen tegnap te voltál az, aki a leglelkesebben kardoskodtál amellett, hogy el kell tenni láb alól a gazembert.

— Igen, igen, most már emlékszem. Vesszen Antonius!

— Dehogy Antonius! Mondom, hogy Caesar.

— Ó, milyen csacsi vagyok, persze. Mondd csak, ó, Cassius, emlékeztess csak egy kicsit, mi is a baj ezzel a Caesarral?

— Esküszöm az istenekre, mindjárt a Tiberisbe ugrom. Hát nem arról volt szó, hogy Caesar megfojtja a köztársaságot és király akar lenni?

— Tényleg? Annyi mindenről volt szó. Jól van, szóval holnapután.

— Nem holnapután, hanem holnap. Az őrületbe kergetsz, ó, Brutus. Ha tudnád, milyen szörnyű dolog az, amikor az ember megbeszél valamit valakivel, az illető lelkesedik, mindenben benne van, mindent megígér,

és akkor masnap ugy csinál, mintha mi sem történt volna.

— Ne haragudj, ó, Cassius, de annyi gondom van. Nem káptalan az én fejem sem. Ne csodálkozz, ha egy kicsit feledékeny vagyok. Szóval, mit hozzak magammal?

— A tőrödet.

— Jó. Remélem, nem felejtem el ... — mondta Brutus és csomót kötött a tógájára.

Ekkor elváltak. Cassius megrendült önbizalommal ment hazafelé, s már félannyi kedve sem volt az egészhez, mint előző nap.

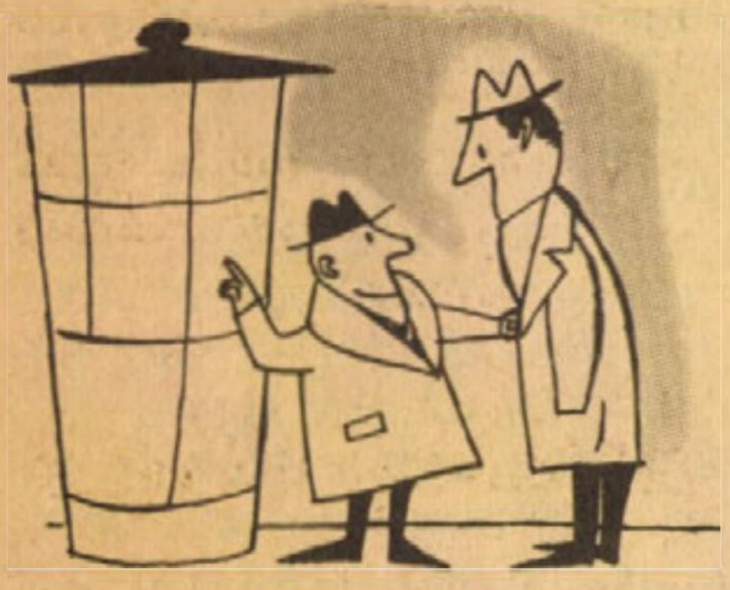
Feleki László

Szemét

A kis ágrólszakadt, éhenkórász Dombaival találkoztam a Körúton. Alig ismertem rá. Elegáns panofix bundában feszített, pirospozsgás képe jólétről árulkodott.

— Látom, jól megy a sorod — üdvözöltem némi irigységgel. Az egykori név-

telen költőcske tüntetően rápillantott arany Doxa karórájára.

— Van a részedre tíz percem — közölte nagylelkűen, aztán néhány szóval vázolta karrierjét. — Művészetemet a szemét elleni küzdelemnek szenteltem. A régi módszerek már elavultak — magyarázta fölényesen. — Új utakat kellett keresni a népszerű és hatásos köztisztasági propagandához. Ma már teljesen elavultak a sablonos plakátok a felirattal: NE SZEMETELJ! Avagy: GYŰJTSD A FÁRADT SZEMETET! Hatástalannak mutatkozott az a plakát is, melyen könnyező magyar anya könyörög: KÜZDJ A TISZTA BUDAPESTÉRT! A közelmúltban művészi munkaközösséget alapítottunk. Tagjaink a legkülönbözőbb művészeti ágakat képviselik. Elkészült a „Szemetelő lány téli alkonyatban" című monumentális festmény, mely állítólag részt vesz a velencei Biennálén. Komponistánk nemrég fejezte be a „Hulladék Szimfóniát". A mű befejező tételében a rézfúvósok hatalmas crescendója érzékelteti a Tisztaság győzelmét a Piszok felett.

— És te mit alkotsz? — kérdeztem tisztelettel.

— Jelenleg egy szeméttárgyú társadalmi drámán dolgozom, mely francia környezetben játszódik. Már kaptam rá négyezer forint előleget — dicsekedett Dombai.

— Mondd és mi lesz, ha művészi felvilágosító munkátok nyomán a pesti ember nem szemetel többé és az utcák ragyogni fognak a tisztaságtól? — kérdeztem gúnyosan.

— Munkaközösségünk erről sem feledkezett meg — szólt a szemetelés elleni küzdelem bajnoka. Zsebébe nyúlt és könnyed mozdulattal elszórt a járdán néhány körtecsutkát, egy kevés szalámihajat és egy tavalyi előjegyzési naptárt.

Az inspekciós rendőr tisztelgett és habozás nélkül végrehajtotta Dombain az ítéletet. A költő mosolyogva, vidáman nyújtotta át a tíz forintot.

— Még mindig keresek rajta — dörmögte elégedetten.

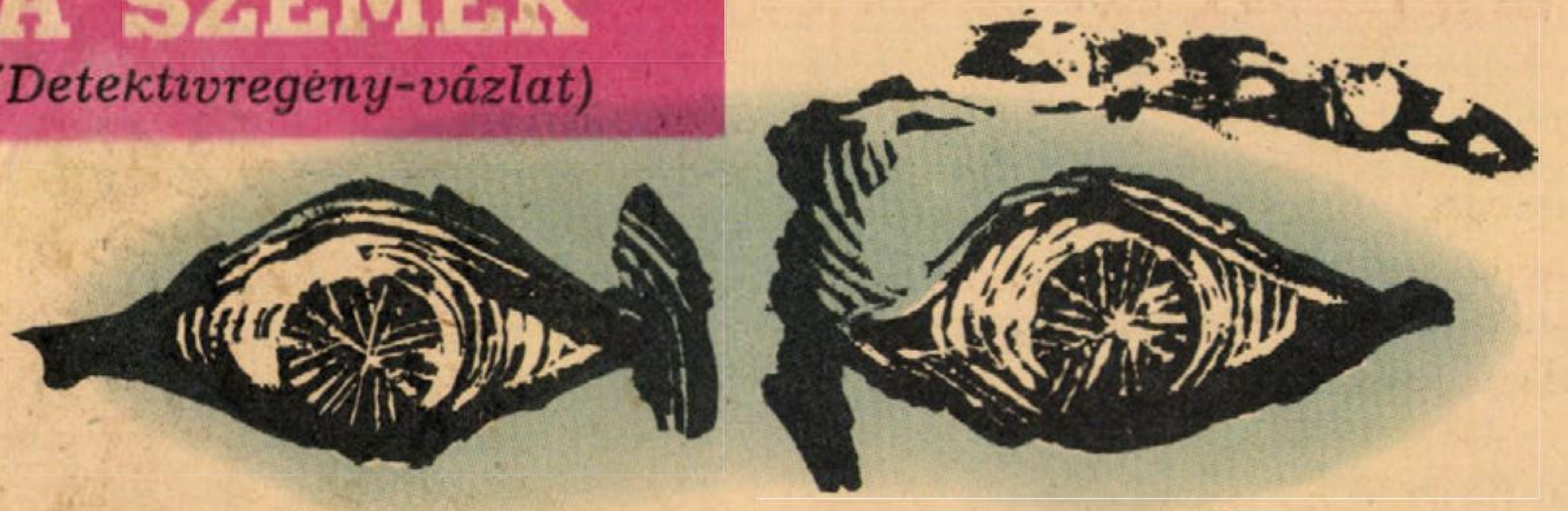
Aztán kezet fogtunk és elsietett.

Még hallottam, amint jókedvűen dúdolja a népszerű chansont: A két szemét még most is látom ...

Galambos Szilveszter

A SZEMEK

(Detektívregény-vázlat)

1.

Ködös éjszaka. Lucsok. A Kallantyúgyár kultúrtermében áll a bál. Háromszáz ember ropja a csacsacsát. Éjfél után néhány percre kialszik a villany. Hajnalban Bodrogi kartárs sírva azt énekli, átölelve a szakszofonos vállát: Nem loptam én életemben, csak egy csikót Debrecenben...

2.

Ködös reggel. Lucsok. A tisztviselők szorgalmasan dolgoznak. Hirtelen éles sikoly veri fel a reggelt. A gyár tisztviselői ijedten ugranak fel. Mi történt? Mi történt? A főkönyvelőnő beesik az ajtón:

— Kirabolták a páncélszekrényt!

3.

Megjelenik a mesterdetektív. Tagbaszakadt, markáns arcú férfi, csupa szív és csupa izom. A főkönyvelőnő azonnal beleszeret. A detektív nyomozni kezd.

Bodrogi kartárs íróasztalában talál egy kasszafúrógépet.

4.

A főkönyvelőnő követeli Bodrogi azonnali letartóztatását. A mesterdetektív csak mosolyog, aztán kihúzza a főkönyvelőnő íróasztalának bal felső fiókját.

A fiókban egy kasszafúrógép hever.

A főkönyvelőnő elájul...

5.

...bele a mesterdetektív karjába, aki így szól:

— Tudom, hogy ártatlan vagy!

6.

Nagy csók, aztán megbeszélik, hogy összeházasodnak, ha meglesz a tettes. A főkönyvelőnő sír a boldogságtól. Retiküljéből zsebkendőt vesz elő.

A zsebkendővel együtt rengeteg százas hull ki a táskából.

7.

— Tudom, hogy ártatlan vagy! — mondja a mesterdetektív és bölcsen, megértőn mosolyog.

Abban a pillanatban lihegve jelenti a hivatalsegéd:

— Egy kasszafúrógépet találtak Vermes Ottó Lajosnál!

— Ki az a Vermes? — kérdi a detektív.

— A férjem — suttogja a főkönyvelőnő.

8.

A mesterdetektív ájultan hull szerelme karjába, aki csókokkal téríti magához.

— Csak volt a férjem, drágám, tíz éve elváltunk — rebegi a főkönyvelőnő.

Nyílik az ajtó, Sipeki kartárs lép be a szobába.

— Tudom, ki a tettes! — jelenti ki drámai hangon. — Én!

9.

— Hiszi a piszi — mosolyog a detektív, és mintha mi sem történt volna, tovább folytatja a nyomozást.

A páncélszekrény előtt heverő szőnyeg alatt megtalálja Felhős Kázmért, akiről mindenki azt hitte, szabadságon van.

10.

— Ki a tettes? Ki lehet a tettes?

Mindenki ezt találgatja a vállalatnál. Gyimóczi kartárs szerint Vermes

Ottó Lajos, a főkönyvelőnő volt férje a tettes. Bizonyítékul előhúz egy fényképet, amelyen tisztán látható Vermes, amint éppen kasszát fúr.

11.

— Tudom, ki a tettes, kartársak! mondja a mesterdetektív száraz hangon. — Nagyon kérem önöket, ma délután pontban hat órakor, jelenjenek meg a Ló utcai önkiszolgáló bolt előtt.

12.

Ködös, lucskos este. Hat óra lesz egy perc múlva.

Az önkiszolgáló bolt előtt izgatottan várakozik a főkönyvelőnő, Bodrogi kartárs, Vermes, a volt férj, a hivatalsegéd, Sipeki, Felhős Kázmér és Gyimóczi kartárs.

A mesterdetektív pontosan hat órakor megérkezik és megkéri Gyimóczi kartársat, fusson be az önkiszolgáló boltba és hozzon neki egy doboz szardíniát, egy doboz Radiont és egy üveg móri Ezerjót.

13.

Öt perc múlva félőrülten kirohan az ajtón Gyimóczi és zokogva bevall-

ja: ő fúrta meg a páncélszekrényt, ő rejtett el kasszafúrógépeket a kollégák íróasztalába, ő tett bele néhány ezer forintot a főkönyvelőnő retiküljébe, ő csalta be hamis levéllel a szabadságon levő Felhős Kázmért és ő dugta be elkábított állapotban a szőnyeg alá, ő hipnotizálta Sipekit, hogy vegye magára a bűntettet és ő hamisított fényképet Vermesről is.

Nemsokára bilincs csattan a kezén.

14.

— Már régen gyanakodtam Gyimóczira — mesélte később a mesterdetektív —, de nem volt bizonyítékom. Akkor eszembe jutott a Ló utcai önkiszolgáló bolt. Beküldtem Gyimóczit vásárolni. Miközben ide-oda sétált a pultok előtt, árgus szemmel figyelték az eladók. Gyimóczinak nem volt tiszta a lelkiismerete, nem tudta elviselni a kutató, gyanakvó pillantásokat, a röntgen-tekinteteket, a fürkésző szemek kereszttüzét. Zavarában nem tudta, hogy mit csináljon. Kapkodni, ügyetlenkedni kezdett. Viselkedése természetesen feltűnt az eladóknak, akik ettől kezdve még jobban figyelték és egy másodpercre sem vették le róla a szemüket. Gyimóczi percről percre idegesebb lett, a haja lassan őszülni kezdett, a háta meggörnyedt, végül teljesen összeroppant és azt kiáltotta:

— Mit néztek? Mit bámultok? Igen, én fúrtam meg a kasszát! Én!

A többit már önök is tudják.

15.

— Szeretsz? — kérdezte a mesterdetektív.

— Szeretlek — felelte a főkönyvelőnő.

Mikes György

SZERGEJ SVECOV 3 VERSE

Tanulj tinó...

Ifjú költőnk fölé egy arrivált
pityókos kedvben szárnyait kitárta,
bár önnön lábain már alig állt,
védencével a kiskocsmákat járta.

Sziporka röppen, színes, szellemes,
költőnkbe ő minden tudást beoltott,
hisz jó alany volt, zsenge és heves —
megismert száz szabályt és italboltot.

Azt suttogják írói körökben:
ifjú titánunk szinte tipikus...
Jó verset írni most sem tud különben,
bár úgy iszik, miként egy klasszikus!

A fiatal szerző kínjai

A kritikus kibírhatatlan,
tücsköt-bogarat mond neki:
hol túlkorán lesz „halhatatlan",
hol idő előtt temeti.

A fejes

Nem állt talán már senki sem felette,
hatalmát mint egy kényúr gyakorolta;
agyműködését végleg beszüntette,
mivelhogy ez a beosztottak dolga.

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

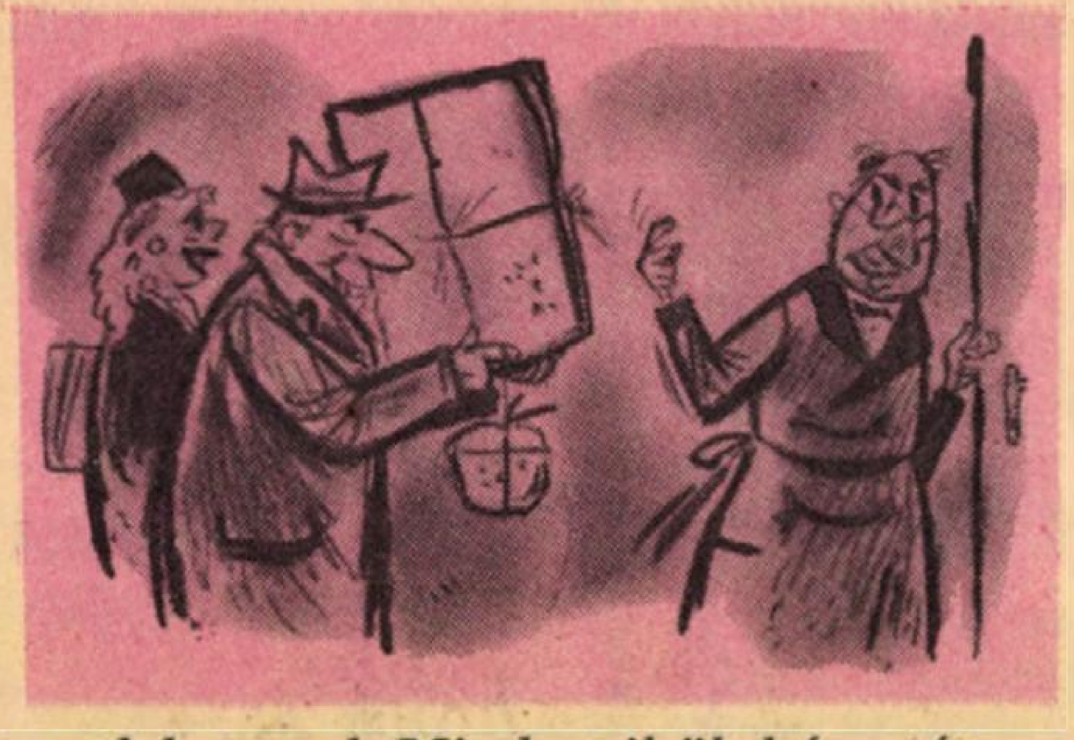
Megható történet

Először is bemutatom Vili bácsit, a szomszédos bérház lakóbizottsági elnökét. Tisztségénél fogva rendszeresen és erélyesen beleavatkozik a ház közügyeibe, sőt olykor kellő tapintattal a kedves lakótársak magánügyeibe is. Közéleti tevékenysége általános vélemény szerint nagy nyeresége a háznak. Az erély, melyre már fentebb utaltam, gyakorlatilag azt jelenti, hogy nincs lyukas tető, vagy rossz vízcsap a házban és a liftet is soronkívül megjavítják, egyszóval: a házkezelőség, ha szabad így mondanom, ész nélkül küldi a szerelőket, ha Vili bácsi „fellép". Magánügyekbe való beleszólását azonban szerencsére nem az erély, hanem — mint már erre is utaltam — a kellő tapintat jellemzi. Időnként kibékíti a harmadik emelet kettőben az örökké civakodó Gajdács házaspárt és ha egyik-másik férj többet iszik a kelleténél, későn jár haza, hozzá mennek panaszra az asszonyok. Ilyenkor Vili bácsi hosszas, négyszemközti beszélgetésre hívja a szóbanforgó férjet, s ez sohasem marad hatás nélkül. Egy ideig megszűnik az italozás, és szép az élet Gajdácsék portáján is. Vili bácsinak mindenre van ideje, amellett, hogy reggeltől estig korrektorként ügyködik az egyik nyomdában. Mindenki szereti Vili bácsit, még a Gajdács házaspár is, pedig mindig összebékíti őket. A lakótársak már arra spekulálnak, milyen jó lesz majd, ha Vili bácsi két év múlva nyugdíjba megy és egész tevékenységét a ház kül- és belügyeinek szentelheti.

Én úgy kerültem közvetlen kapcsolatba Vili bácsival, hogy pár hónappal ezelőtt felkeresett és közölte, hogy nekem hivatásomnál fogva erkölcsi kötelességem az ő házában lakó özvegy Bajkainén segíteni. Egy cikket adott át, amelyben kifejti, hogy Bajkainé 680 forint özvegyi nyugdíjból él és egyik gyereke sem támogatja, pedig öt van neki, méghozzá nem is akármilyen pozícióban. Ilyen bevezetés után név szerint felsorolja cikkében az öt gyerek nevét, munkahelyét, beosztását és fizetését.

— Ezt tessék betenni a lapba — kérte — ez közérdek, akadnak még ilyen gyerekek másnál is, nemcsak Bajkainénál.

Mit mondhattam erre Vili bácsinak? Végignéztem a cikkében szereplő névjegyzéket: egy osztályvezető 2000, egy előadó 1900, egy főgépész 2600, egy könyvelőnő 1700, egy igazgató 3200 forintos fizetéssel; összesen öt gyerek: 12 400 forintos jö-

vedelemmel. Mindegyikük házastársa is külön, önálló keresettel rendelkezik — írja Vili bácsi a cikkben, majd megállapítja, hogy „ezzel szemben van az egy szál mama hatvanhat évével és 680 forint özvegyi nyugdíjával".

— Nem olyan egyszerű dolog ez — szóltam hosszas tűnődés után. — Ilyesmit nem szoktunk név szerint megírni. Ez magánügy.

— Ez a maguk baja — replikázott Vili bácsi és legalább fél óráig agitált: higgyem el, közügy ez, méghozzá a javából. Ha csak egyszer nyilvánosságra hoznák az ilyen gyerekek neveit — érvelt —, majd mások is meggondolnák a dolgot.

Vesztettem. Vili bácsi magyarázott, bizonyított s én kénytelen voltam elismerni, hogy özvegy Bajkainé esete az öt jólkereső gyerekével, valóban közügy. Mégis abban állapodtunk meg, hogy ő, mint a lakóbizottság elnöke, mindegyik gyereknek ír egy-egy meleghangú levelet, melyben felkéri őket édesanyjuk, özvegy Bajkainé támogatására.

Vili bácsi öt goromba választ kapott, özvegy Bajkainé még azt sem.

De most karácsony előtt, nem remélt változás következett be a mama ügyében. Először meglátogatta a szeretett édesanyát Gabi fia, az igazgató, a feleségével és egy nagy csomaggal. Hoztak a mamának kávét, narancsot, tortát. Aztán jött Jani, a főgépész, ugyancsak a kedves feleségével, és ugyancsak csomaggal: aprósütemény és egy meleg szövetpongyola a mamának. Egy nappal később megérkezett a Karcsi gyerek is, az osztályvezető. Celofándobozos konyakos meggyet hozott és letett a mama asztalára háromszáz forintot, majd közölte, hogy ezentúl másként lesz: megszervezi az öt testvért és majd „összedobnak" a mamának minden hónapban néhányszáz forintot. Eljött a mamához Jolánka, a könyvelőnő, meg a Jóska gyerek, az előadó is, persze nem üres kézzel. Jolánka egy rúd téliszalámit, Jóska egy egész sonkát hozott a kedves mamának.

És a mama boldogan dicsekedett a házban mindenkinek, de különösen Vili bácsinak, hogy milyen jók a gyerekei — (Mert ilyenek a mamák!) — és nem feledkeztek meg róla a szeretet ünnepén.

Vili bácsi köz- és magánügyi tevékenységét tehát siker koronázta. A karácsonyt megelőző hetekben ugyanis, fondorlatosan megszervezett kapcsolatok révén, szóbeszéddel-pletykával, a Bajkai gyerekek tudomására hozta, hogy „a mama 12 találatos totószelvénnyel 320 000 forintot nyert, de ravaszul tovább játssza a szegény nyugdíjast".

Szép karácsonya volt özvegy Bajkainénak.

Földes György

Örök búcsúzkodás

Tegnap délután hosszasan elbeszélgettem orvos barátommal. A beszélgetés nagyon érdekes volt, csupa közérdekű témáról társalogtunk: a tüdőmről, gyomromról, vesémről és más fontosabb alapszerveimről. A doktor megnyugtatott, hogy nincs különösebb baj, de le kell szoknom a dohányzásról, ha még huzamosabb ideig látni akarom isten szép világát. Azt ajánlotta, hogy ne vacakoljak sokat, ne csökkentsek és ne redukáljak férfiatlanul, hanem hagyjam abba egyszer s mindenkorra. Rögtön ki is vette számból a füstölgő cigarettát és így szólt: „Ez volt az utolsó!” Aztán jóságosan és szuggesztíven kezet szorított velem.

Amikor hazatérve leültem íróasztalomhoz, az volt az érzésem, hogy kedvetlen vagyok. Nem a dohányzás miatt, nehogy azt higgyék. A leszokás csupán akarat és férfias elhatározás kérdése. De mintha Edgar Allan Poe kollégám híres hollójának károgását hallottam volna a szobámban: „Soha már...!” Vagyishogy inkább az izgatott, hogy van valami, amit ebben az életben már soha többé nem csinálhatok. Amitől örökre el kell búcsúznom... Ettől mindig szomorú lesz az ember... Szegény, jó orvosom! Ő az életemet akarta meghosszabbítani és íme, az örök búcsú, az enyészet gondolata fészkelt belém.

De még mennyire belém fészkelt! Mert minden búcsú egy kicsit meghalás is egyúttal. Ismétlem, nem a cigarettáról van szó, hanem arról, hogyha az ember öregszik, lassacskán mindentől el kell búcsúznia. Tavaly ősszel például felmásztam egy diófára és kis híja, hogy le nem estem róla. Megfogadtam, hogy soha többé nem mászom diófára... Még nincs három éve, hogy utoljára sítalpon lecsúsztam a Kékes tetejéről. Minden tíz méternél akkorát puffantam, mint egy zsák. Ahogy hazaértem, rögtön odaajándékoztam a sítalpamat. Ennek is vége, soha többé! Mint ahogy korcsolyázni sem fogok már soha többé és hideg töltött káposztát sem eszem többé reggelire, soha, soha...

Hja, az élet elszáll... Mennyi mindentől elbúcsúztam én már, az emlékek csak úgy tolulnak az agyamba... Tavaly történt vagy tavaly előtt? Mindegy. Nagy társasággal voltam a Vidám Parkban, mindenki óva intett, nehogy átmenjek az Elvarázsolt Kastély pörgő hordóján. Persze, annál inkább neki indultam és rögtön hasraestem. Két szolgálatkész legény húzott ki a lábamnál fogva. Ennek is vége — gondoltam —, míg leporolták a ruhámat. Soha többé nem megyek át pörgő hordón. És nem fogok többé robogó villamosra felugrani, sem kockás kabátot hordani, sem hóesésben csókolózni. Öregszem... Most már cigarettázni sem fogok, soha többé...

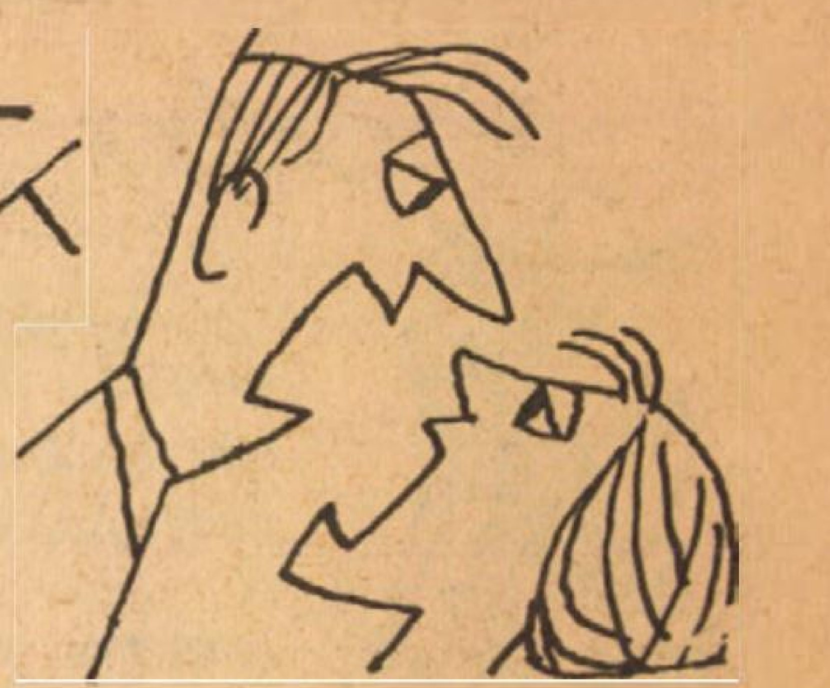
De vajon a búcsúzkodás kizárólag az öregkor privilégiuma? — kérdeztem magamtól hirtelen. Emlékezz csak vissza, mint negyvenéves tacskó, hogy sirattad a harmincas évek vissza nem térő fiatalságát! És harmincéves koromban? Csekélység! Valósággal pánikba estem. Kerestem az ősz hajszálakat a fejemen és zokogtam, hogy soha többé nem leszek fiatal...

Bizony, barátaim, örök búcsúzkodás az élet, akár fiatal az ember, akár öreg. Az élet mindenkinek mulandó és ez olyan megnyugtató! Tizenhárom éves sem voltam, amikor először megcsókoltam Magduskát és összeszorult a szívem, mert arra gondoltam: ez volt az első csók és ami ezután jön, az már csak a második lehet... Amikor az első elemibe mentem, sírva búcsúztam gondtalan fiatalságomtól és akkor is bömböltem, amikor először a kezemre csaptak, hogy „ne szopd az ujjad, te már nagy fiú vagy!” Gondoltam, ennek is vége. De nem folytatom, hiszen mindenki tudja, hogy sírva jöttünk erre a világra...

Miközben mindezt végig gondoltam, derű és nyugalom költözött szívembe. Örök búcsúzkodás az élet és ez így van rendjén... Ez szép, ez felemelő és ezt meg is lehetne írni két gépelt oldalon, kissé ironikusan. Rágyújtottam egy cigarettára és rögtön megírtam.

Gádor Béla

FIATAL HÁZASOK

Szomszédomban fiatal házasok laknak. A feleség 25, a férj 26 éves. Amikor összeházasodtak, az asszony csak 17 éves volt. Van egy hétéves kisfiuk, aki a második általánosba jár.

A ház, ahol lakom, modern építmény, ami azt jelenti, hogy a falak vékonyak és minden szó áthallatszik a szomszédba. Ez még akkor sem lenne kellemes dolog, ha az áthallatszó szavak szalonképesek lennének. De nem azok. Folyton veszekszenek és ilyenkor nem nagyon válogatják meg a gorombaságokat, jobban mondva, válogatott gorombaságokat vagdosnak egymás fejéhez. Egész életemben nem hallottam annyi durva szót, mint féléves szomszédságunk óta.

Ma reggel azon vesztek össze, hogy ki menjen el kettőjük közül a szülői értekezletre. A vita során durva és trágár szavak röpködtek a levegőben és a vékony falon át berepültek hozzám is.

A vita nem dőlt el és én csak délután tudtam meg, hogy végül is az asszony ment el a szülői értekezletre. Onnan tudtam meg, hogy ott ült az asszonyka mellettem szelíden, a padban. Figyelmesen hallgatta, miként panaszkodik a tanítónéni az ő Ferikéjére:

– Kérem, ez a gyerek olyan szavakat használ, amelyek hallatára én is elpirulok. Bámulatos szókincse van durva és obszcén szavakból. Hiába intem le, másnap megint rájár a szája ezekre a rémségekre. Persze a többi gyerek is vígan ismételgeti ezeket a szavakat. Valamit tenni kellene! A szülők és az iskola egyformán felelős a gyerekek neveléséért. Kérem, szoktassák le a kisfiút erről a minősíthetetlen beszédmodorról. Nem akarom a szavakat ismételni, de még az italboltokban is megbotránkoztatná az embereket.

A fiatalasszony széttárta karját és hangjából csodálkozás, szörnyülködés érződött ki, amikor megszólalt:

– Hol tanulhatja ezt a gyerek?

Palásti László

Kész vicc

Országos rekord!

A Kaposvári Atletikai Club atletikai versenyt rendezett, hogy az atléták kiképezzék magukat. Eredmények: Labdatávrúgás: 1. Szlovák Elemér 47 méter 80 centiméter; Magasugrás: 1. Somodi István 1,57 méter; Gerelyvetés: 1. Eremits Vitályos 32 méter.

(Pesti Hirlap, 1905. VII. 7.)

Gondoskodás a tisztviselőkről

Arra az eshetőségre, hogy a tisztviselők a kormány részéről üldöztetésnek lennének kitéve, és fizetésük kiadását megtagadnák, a Nemzeti Kaszinóban többen megfogadták, hogy fizetik a birtokuk vidékén működő igazgatási tisztviselőket. Ma gróf Teleki Arvéd figyelmeztette az urakat e fogadalomra nyilvánosság előtt.

(Pesti Hirlap, 1905. VII. 20.)

Panasz a Nagymező utca ellen

A Nagymező utca a főváros legrondább utcája. Jó turistának kell lennie annak, aki a Nagymező utcában a gyalogjáróról a kocsiútra akar jutni. Aszfalt – ábránd... Megkérem az Andrássy utat, ezen délceg gentlemant, hogy a nyakkendőjét (Nagymező utca) többi ruházatához méltóval cserélje ki. *Vadász M.*

(Pesti Hirlap, 1905. VII. 20.)

„A technika óriásai”

Ma már majdnem minden kétfedelű repülőgép (biplán) képes négy-öt embert felvinni a levegőbe. Amióta feltalálták az automatikus stabilizátort, amely a felfordulás veszedelmét elhárította, a mérnökök személyszállításra is be akarják rendezni a repülőgépet. Persze csak lépésről lépésre lehet haladni és egyelőre csak ott tartunk, hogy már van fedett üléssel berendezett aeroplán is.

(Érdekes Újság, 1913. I. 20.)

Jaj, de szép!

(Kemény Gábor „külügyminiszter” cikkéből)

Az európai nagytér erkölcsi és szellemi alapkövetelmény, amely jelenti a nagytér nemzetköziségét, a konnacionalizmust és a XX. század Európájának életélményét, eszmerendszerünket. A belső hungarista állam, a földgömbvezetés és civilizatorikus technikagazdálkodás sors-feladatainak életigénylése.

(Összetartás, 1944. XI. 12.)

Mindent ő csinál

A mozi szünetében találkoztam Elemérrel. A büfé oszlopának támaszkodva, gondterhelt arccal jegyzeteket rótt egy kis pepitanoteszbe. Felrezzent, amikor ráköszöntöttem.

— Miket firkálgatsz? — kérdeztem.

— Firkálgatok?! — ismételte a kérdést és hangjában szemrehányás vibrált. — Ki sem látszom a munkából! Sajnos, itt is dolgoznom kell.

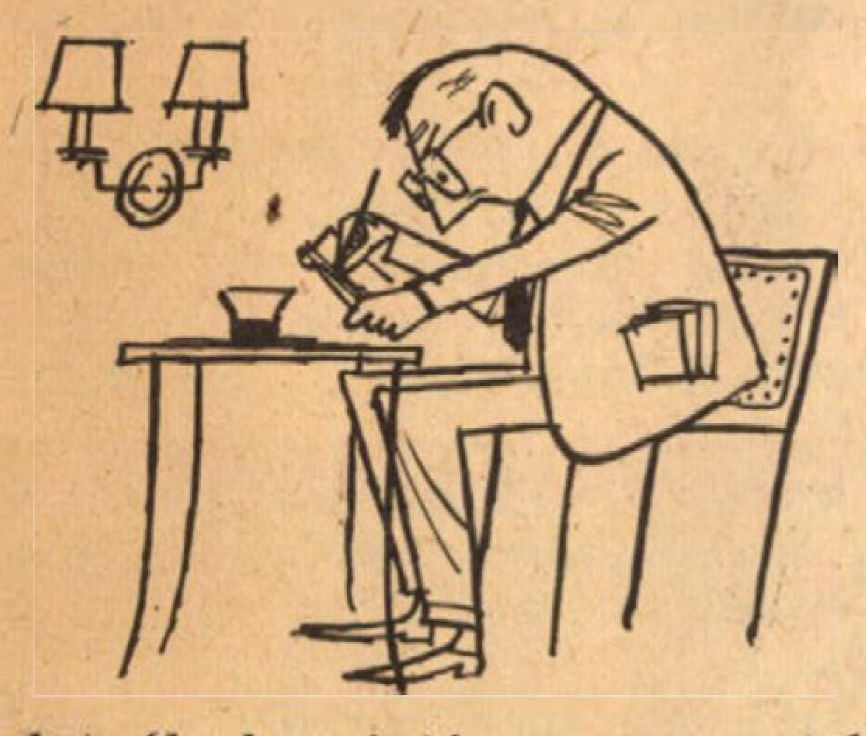
— Moziban?

— Mindenütt. A nyakamon van a vállalat minden exportügye, itt a tervteljesítésről szóló jelentés, a raktáregyenleg.

— Tulajdonképpen mi vagy te a vállalatnál?

Szerény fintor játszadozott a szája szögletén. Így mosolyoghatott Edison, amikor azt kérdezték tőle, milyen beosztásban dolgozik a gramofongyárban. Aztán válaszolt:

— Ha nagyképű akarnék lenni, azt mondhatnám, tótumfaktum vagyok a

vállalatnál, de miután nem szeretek fontoskodni, csupán annyit mondok, „Mädchen für alles" vagyok. Tudsz németül?

— Ezt a kifejezést már hallottam.

Csengettek. A helyünkre siettünk. Figyeltem Elemért. Buzgón jegyezgetett mindaddig, amíg a lámpák be nem hunyták a szemüket.

Két nap múlva kis belvárosi eszpresszóban rótta elmaradhatatlan noteszébe a buzgó sorokat.

— Megint dolgozol? — rebbentettem fel.

— Évvégi zárlat! — sóhajtotta.

Hízelegni akartam neki, ezért szép jövővel kecsegtettem: — Meglátod, sírba visz a sok munka!

Törekvő emberek imádják az effajta jóslatokat. Ő is csillogó szemmel fogadta.

— Mindenki mondja — nyugtázta a kedvességemet —, de hát mit csináljak, én vagyok a felelős a vezérigazgatóságnak, a minisztériumnak és ami a legfontosabb, főhatóságomnak: a saját lelkiismeretemnek.

Tükröcskét halászott ki a zsebéből, belémerengett, még a nyelvét is kinyújtotta.

— Mit szólsz, milyen rosszul nézek ki? — kérdezte.

Láttam, bókokra vadászik, nem szerettem volna csalódást okozni.

— Csak hálni jár beléd a lélek! — biztattam.

— Tudom. És mit gondolsz, mi tartja bennem ezt az ágyrajáró lelket?

— Az andaxin!

— Nem öregem! A jól végzett munka tudata.

— Ezt szeded?

— Ezt. Ha néha összecsuklom, azt mondom magamnak, „Elemér, légy erős, gondolj arra, te tartod össze ezt a hatalmas vállalatot, te csinálsz ott mindent havi 2100-ért".

Elmesélte, sok fegyelmit kapott, mert nem tartotta be a nyolcórai munkaidőt. Reggel hat órakor már benn van a vállalatnál, fogadja a takarítónőket, íróasztalánál görnyed este nyolcig és akkor duzzadt aktatáskában cipeli haza az iratokat, hogy egész éjszaka töprengjen rajtuk.

— Minden problémát nekem kell megoldanom!

Már régen meg akartam kérdezni, most éppen kapóra jött:

— Tulajdonképpen hányan vagytok a vállalatnál.

— Pontosan megmondom: 645 dolgozó.

— És mindent te csinálsz?

— Sajnos.

— Hát akkor mi a csudának tartjátok ott a többi 644 embert?

— Istenkém — mosolygott Elemér elnézőn — nekik is élniök kell valamiből...

Stella Adorján

Hátha valaki nem ismeri...

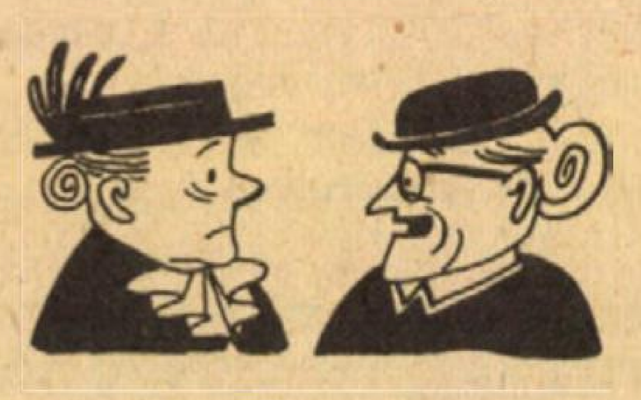
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két nénike beszélget az utcán.

– Olyan szomorú vagyok – mondja az egyik –, volt egy szép kiskutyám és ma elveszett...

– Miért nem teszel közzé egy apróhirdetést? – kérdezi a másik.

– Céltalan lenne. Nem tud olvasni.

*

Egy házaspár megáll az ékszerbolt kirakata előtt.

– Nézd, milyen szép karkötő – mondja az asszony. – Vedd meg nekem!

– Drágám – feleli a férj –, a te óhajod parancs nekem...

– Te angyal!

– Csakhogy én nem hagyok parancsolni magamnak!

Amerikai rakétafölény

– Te elhiszed, hogy a Szovjetunió tényleg előbbre van a világűrkutatás terén, mint Amerika? – lépett asztalomhoz az eszpresszóban az a rokonom, akit legutoljára említenék meg tagfelvételi kérelemhez csatlakozó önéletrajzomban. Bevallottam, hogy én bizony ilyen hiszékeny vagyok.

Lebiggyesztette ajkát.

– Hát te is bedőlsz a kommunista propagandának? – kérdezte, és mellémtelepedett.

– Én csak meghajolok a tények előtt.

Akkorát kacagott, hogy poharamban hullámzani kezdett a feketekávé.

– Idefigyelj a zöld füleddel, te kölyök. Amerika csak fórt adott az oroszoknak. Hadd találják csak el azok először a Holdat, üres vasdarabjukkal.

– Hadd? – csodálkoztam.

– Hadd. És hadd kerüljék meg azok először a Holdat – ez Amerikának smafu.

– Smafu?

– Semmiség. De mennyire semmiség...

Kacagni készült, hát gyorsan gyomromba mentettem a szimplámat.

– Öcskös, Amerika egyszer csak fogja magát és egycsapásra messze túlszárnyalja mindazt, amiről az oroszok még csak álmodni se mernek!

– Ez biztos? – kérdeztem megmaradt mokkacukromat ropogtatva.

– Hahaha! Tudod, mit terveztek ki az amerikai tudósok?

– Nem.

– Idefigyelj. Az ő rakétájuk hat lépcsős lesz – tehát kétszerannyi, mint az oroszoké. És még nem is említettem a hátsó lépcsőt.

– Bámulatos.

– Az. A rakétában egy majom lesz. Az önműködő berendezés úgy lesz beállítva, hogy kétszer körülrepülje a Holdat – melynek során színes, plasztikus, szélesvásznú filmfelvételek készülnek –, majd simán leereszkedjen a Hold túlsó felén.

– Fantasztikus.

– És most jól figyelj. Itt kiszáll a majom, egy kráter csúcsára kitűzi az amerikai lobogót, lefeléjövet megméri a pulzusát, az adatot följegyzi – végezetül néhány talajmintát dug zsebre, beszáll a rakétába és visszarepül pontosan Cap Canaveralbe...

– Szinte hihetetlen...

Tájékozott rokonom sértődötten föláll, de elmenőben még gúnyosan a fülembe kacagja:

– Hihetetlen? Már idomítják a majmot!

Dunai Ferenc

1.

*I*lyet is csak én tudok álmodni.

2.

Megyek az utcán, megállok egy totó-lottó iroda előtt. No — mondom — itt az ideje, hogy nyerjek egy-két milliócskát, s azzal már megyek is be. Veszek két lottószelvényt, ott mindjárt ki is töltöm: 28, 33, 66, 75, 88. Nézem a szelvényt, ejnyecsak, mondom, ez biztos öttalálatos. De hátha még valakinek lesz öt találata? Akkor csak a felét kapom a másfélmilliónak. Hohó! Csakhogy én most a másik szelvényt is ugyanígy töltöm ki, s akkor nem a fele, hanem a kétharmada lesz az enyém a másfélmilliócskának! Bedobom a két szelvényt s megyek tovább, örvendezve, hogy milyen ravaszdi vagyok.

3.

Másnap délelőtt hallgatom a rádiót, no, mit húztak ki? Hát mondja a rádió, hogy 28, 33, 66, 75, 88. Tudtam előre — mondom magamban — hát persze. Most már csak az kérdés, lesz-e másnak is ötöse?

4.

Másnap olvasom az Esti Hírlapban az eredményt: összesen két öttalálatos volt (mind a kettő az enyém, hahaha!), továbbá mindössze egy négytalálatos volt, háromezer három- és harmincezer kéttalálatos. Ejnyecsak — mondom — most az a négytalálatos ugyanannyit kap a négy találatért, mint én az ötömért? Nincs ez rendjén!

5.

Megyek be a lottóközpontba, mondom: szaktársak, nincs ez rendjén. Én *egy* ötössel is megnyertem volna a másfélmilliócskát, a másik ötösömet tessék csak négyesnek tekinteni, akkor a négyesemért jár nekem a négyesekre eső összegecske-bősszegecske fele. Mondják erre, hogy ami öttalálatos, azt nem tekinthetik négyesnek, mi lenne akkor? Mondom erre: nem a négyesemet kérem ötösnek tekinteni, hanem az ötösömet négyesnek, hiszen amin öt találat van, azon van négy is. Mondják erre, akkor sem. Mondtam erre, dehát így pedig én az egyik ötösömért annyit sem kapok, mint más egy kettesért! Mondják erre, hogy máskor jobban vigyázzak, ne találjam el mind az öt számot két szelvényen, akkor majd nem fogok károsodni. Mondom erre, hogy hát akkor legalább vegyék az egyik ötösömet úgy, hogy van rajta egy hármas, meg egy kettes találat, hadd kapjak érte egy kis pénzt, ha már olyan peches vagyok, hogy mind az ötöt eltaláltam rajta. Mondják erre, hogy a lottóban nincs alkunak helye, most már ne is maceráljam őket tovább. Mondom erre, de szaktársak, nem látják, hogy ez jusztícmord? Mondják erre, hogy látják, de már záróra van, s úgysem lehet mit csinálni, máskor ne álmodjak ilyen marhaságot.

6.

Mondtam, majd igyekszem.

(t.)

(Grandguignol)

(Csengetnek)

Házigazda: Ki az?

Látogató: Pónyai urat keresem... a népszámlálási központból...

Házigazda (ajtót nyit): Én vagyok.

Látogató: Jó napot kívánok. Nevem Boronai. Megengedi, hogy belépjek önhöz? Csak néhány percről van szó. Tudom, hogy nem zavarom önt, hiszen önnek senkije sincs, akit vendégül fogadhatna...

Házigazda (kényszeredetten): Kérem, mit óhajt? Ha környezettanulmányra jött esetleg...

Látogató: Dehogyis jöttem kérem környezettanulmányra. Mondtam, hogy a népszámlálási központból jöttem, ugyanis hibát követtem el az összesítésben és szeretném korrigálni... Én, kérem, negyven éve vagyok a helyemen és még nem követtem el baklövést!

Házigazda: Kérem, én nagyon szívesen segítek önnek azt a hibát korrigálni, ha rajtam áll. Mondja meg, kérem, hogy mit tegyek?

Látogató: Akassza fel magát, Pónyai úr!

Házigazda (rémülten): Megőrült! Őrült! Kérem, hagyja el a házamat!

Látogató: El voltam rá készülve, hogy eleinte ellenkezni fog. De én mindjárt meg fogom győzni, hogy nem kérek túlsokat. Aprólékosan megvizsgáltam az életkörülményeit és mondhatom, önnek nem érdemes élnie!

Házigazda: De micsoda beszéd ez! Békésen élek, szép otthonom van...

Látogató: Szép otthona! Hahaha! Albérlője van, akit nem lehet kitenni! Itt a kötél és megszabadult az albérlőjétől is!

Házigazda (kétségbeesve): Őrült!.. Menjen el szépen... *(Csillapítja)* Majd a jövő héten megcsinálom...

Látogató: Késő! A jelentéseket összesítik és a Boronai munkájában hibás adatot könyvelnek el! Nem! Pónyai úr, nézzen a szemembe... *(Atyaian.)* Szívesebben csinálná pisztollyal?

Házigazda: Jaj, nem, nem! Tegye el, kérem, azt a pisztolyt, irgalom, félek!

Látogató: Szívesen lelövöm én! Úgy jó lesz?

Házigazda: Kegyelem... segíts...

Látogató: Lelövöm és nem lesz semmi komplikáció...

Házigazda: Jaj... jaj... jaj...

Látogató: Muszáj, uram... Az adatomnak stimmelnie kell...

Házigazda (reszketve): Adja ide azt a pisztolyt... adja ide...

Látogató (megenyhülten): Na látja, tudtam én, hogy nem jöttem hiába! Itt van, kedvesem, eressze a szívébe, egy durranás csupán, és helyes a kimutatásom! *(Lövés.)* Jaj... mit csinált Pónyai úr?... Jaj, meghaltam!

Házigazda: Önvédelemből tettem... de ön békében nyugodhat... hiszen helyesek az adatai... egy fő mínusz...

Látogató: Nem helyesek... Pónyai úr... nem helyesek! A hetedik kerületben volt egy személy felesleges... én a kilencedikben lakom!... *(Hörög.)*

Házigazda: Az se baj! Itt egy papír, írja gyorsan alá, hogy elcseréltük a lakásunkat!

Látogató: Mit beszél? Azt hiszi, hogy megőrültem? Albérlőt vegyek át? Hahaha... Mit képzel... Meghalok a röhögéstől! Hahaha...

(Meghal.)

Somogyi Pál

Éttermekben szilveszterkor
E gondok nem apró-cseprők,
Néhol, hallom, csak feketén
Lehet kapni kéményseprőt.

(—véghy)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 59.8506 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.